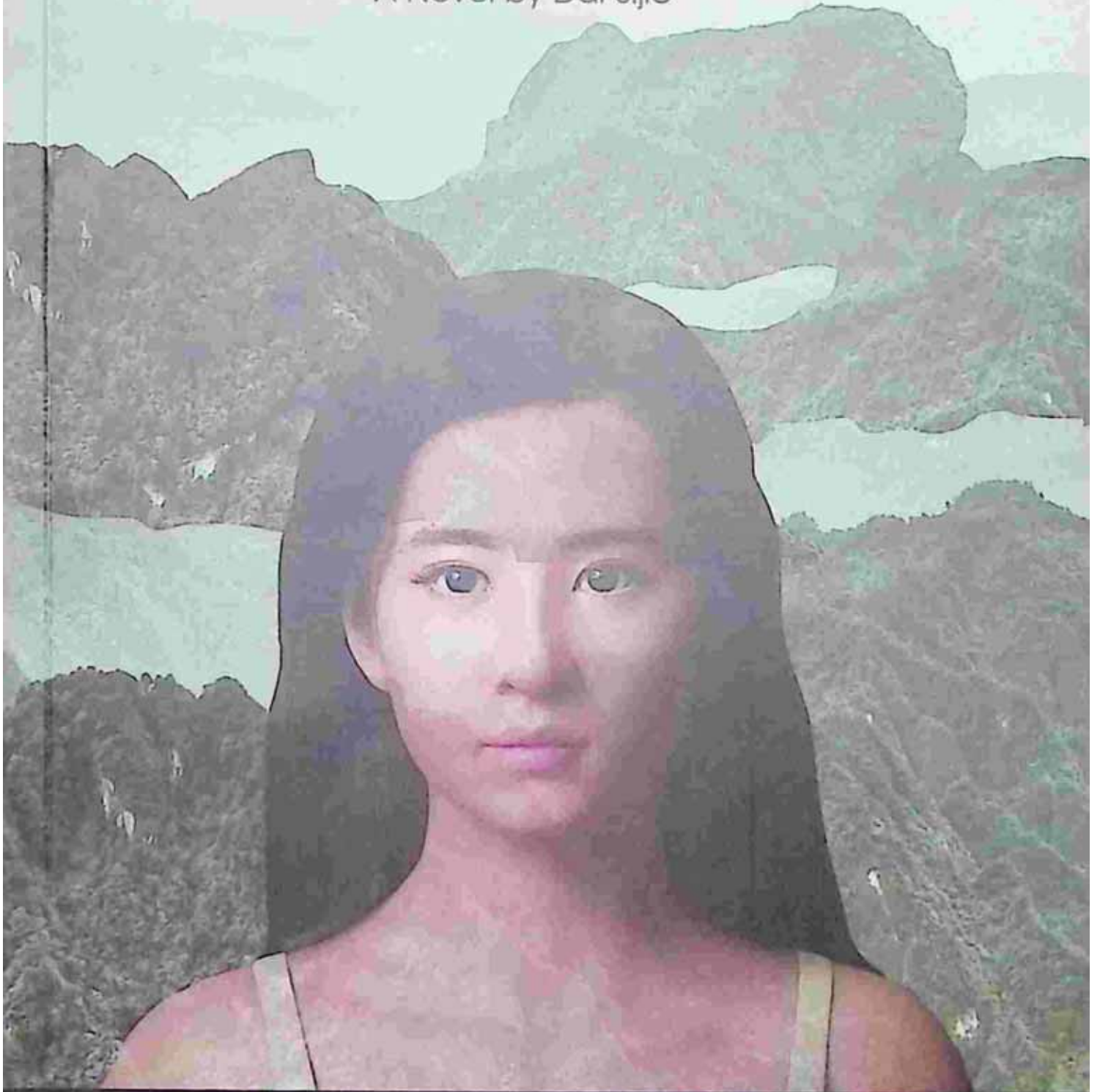

Balzac and the Little Chinese Seamstress

A Novel by Dai Sijie

ဘော(လ)ဇက်နှင့် အပ်ချုပ်သမ္မကလေး

(မြန်မာဘာသာဖြင့်ပြန်ရေးသည်)

ဤဝတ္ထုတွင် စာပေနှင့်အနုသုခုမ ပညာရပ်တို့အပေါ်
 တပ်မက်မှုနှင့် အပြန်အလှန်လွှမ်းမိုးနိုင်မှု သဘောများကိုလည်း
 တွေ့မြင်ကြရမည်ဟုထင်သည်။ ဤဝတ္ထုသည် နိုင်ငံရေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
 မဟုတ်ပါ။ လူတို့၏သိမှတ်ခံစားနားလည်နိုင်မှု အတိုင်းအတာနှင့်
 ပြောင်းလဲတတ်သော အမြင်အကြောင်းဖြစ်သည်။
 လှပသောအသောဖောက်မှုများကိုလည်း ဖတ်ကြရပေမည်။
 ဖေတော့မောင်တော့ကြိုက် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်
 စာတစ်ပုဒ်မဟုတ်သည်မှာမူ သေချာသည်။

“ ဒီလိုလူသားတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီးစမ်းသပ်မှုလုပ်တဲ့ကိစ္စမှာ
 ကျွန်တော်တို့ဟာ ပထမဆုံးစမ်းသပ်ခံတွေ မဟုတ်သလို
 နောက်ဆုံးလည်းဟုတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။
 လူသူလေးပါးအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောင်ပေါ်ကရွာကလေးဆီကို
 ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သားရောက်ခဲ့ကြပြီ။
 ကျေးရွာလူကြီးကို တယောထိုးပြခဲ့ကြတာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်
 စောစောပိုင်းလောက်မှာပါ။ တခြားလူတွေနဲ့ယှဉ်ရင်
 ကျွန်တော်တို့အခြေအနေကသိပ်မဆိုးလှဘူး။
 ကျွန်တော်တို့ရှေ့က သောင်းသိန်းမကတဲ့ လူငယ်တွေသွားခဲ့ကြတယ်။
 ကျွန်တော်တို့နောက်မှာလည်း သောင်းသိန်းမကတဲ့လူငယ်တွေ
 ကျွန်တော်တို့ခြေရာကို နင်းခဲ့ကြရတယ်။ ”

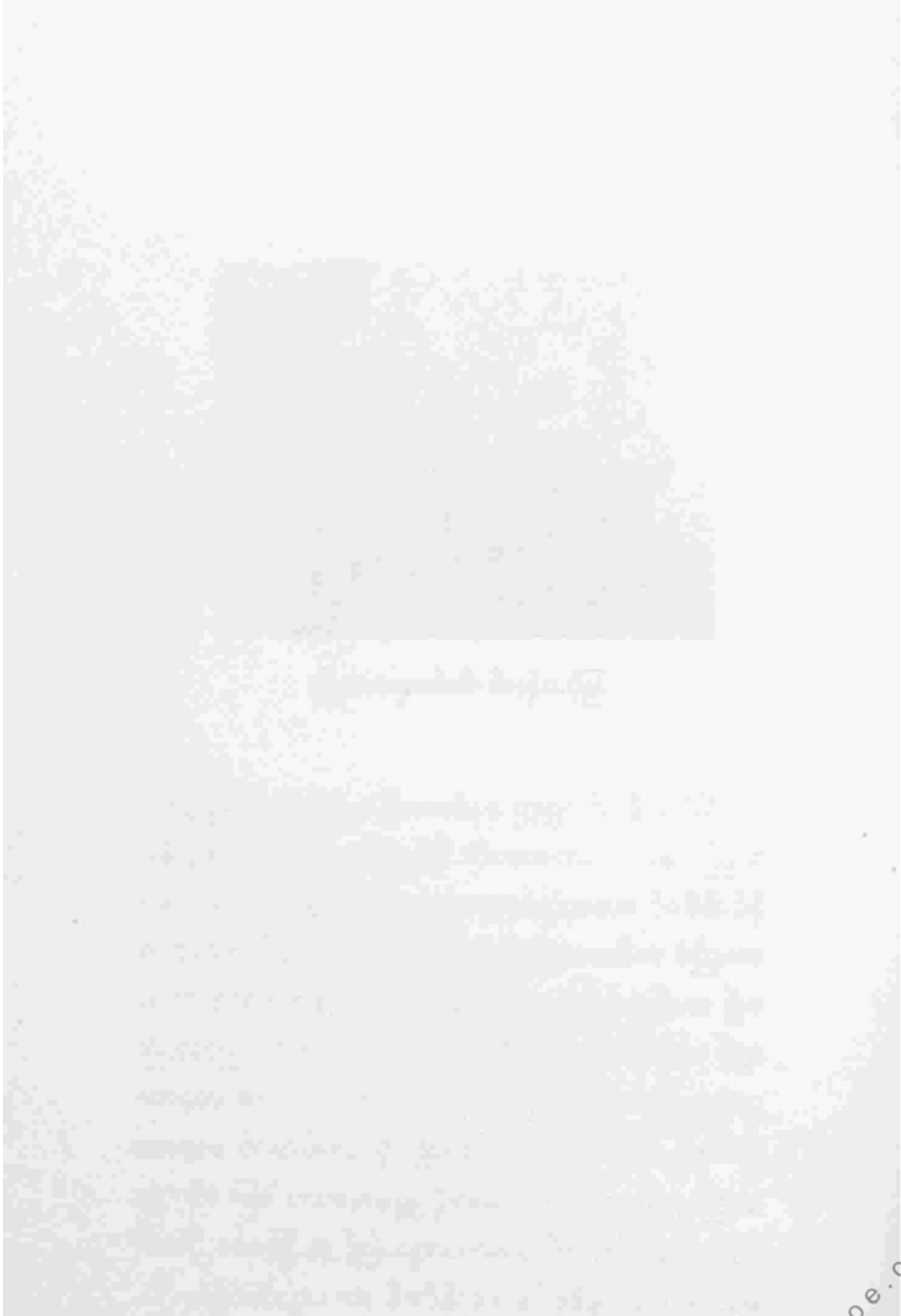

မြင့်သန်း၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

မြင့်သန်းကို ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မူလ လက်ဟောင်း စိန်ဂျွန်းကျောင်း (စိန်ဂျွန်း၊ ဒိုင်အိုစီစင် ယောက်ျားလေးများကျောင်း၊ စိန်ဂျွန်းကျောင်း အမည်ခံ လမ်းမတော် အထက ၁ မဟုတ်) တွင် ငယ်စဉ်က စ၍ အခြေခံပညာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တွင် ဒဿနိကဗေဒ အဓိကပြုကာ ဆက်လက် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ စာပေရေးသားခြင်း၊ ဘာသာစကား လေ့လာခြင်းနှင့် အခြား ပညာရပ်အချို့ကို ဆက်လက် လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဆရာဇော်ဂျီ ညွှန်းခဲ့သော 'ပြောက်ကျား စာရေးဆရာ'ဘဝကို သဘောကျသဖြင့် အချိန်ရသည့်အခါ စာတစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ ရေးနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။

နှစ်ကာလများ
စာအုပ်အစီအစဉ် ၅၂၈

ဘော(လ)ဇက်နှင့် အပ်ချုပ်သမကလေး

မြင့်သန်း
(မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားသည်)

**Balzac and
the Little Chinese Seamstress**
Dai Sijie

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅၉၄၈၊ ၀၉ ၂၅၄၈၄၈၀၄၈။
e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဘော(လ)ဇော်နှင့် အပ်ချုပ်သမကလေး
 မြင့်သန်း (မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားသည်)
 တတိယအကြိမ်၊ မတ်၊ ၂၀၂၃(နှစ်ကာလများ)။
 ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ (မုံရွေးစာပေ)။
 ဒုတိယအကြိမ်၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၆ (ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်)။
 အုပ်ရေး - ၁၀၀၀
 တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
 အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊
 ကာလာရန် ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၁၄၂)၊ အမှတ် ၁၈၄(ဘီ)၊ ၃၁လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

‘ဘော(လ)ဇော်နဲ့ အပ်ချုပ်သမကလေး’ ဝတ္ထုကို Dai Sijie က ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၁ မှ ၁၉၇၄ အထိ ပြန်လည်ပညာပေးခြင်း အစီအစဉ်အရ ကျေးလက်ဒေသသို့ သွားရောက်ခဲ့ရဖူးသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ယခုအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ မူရင်း အရေးအသားများမှာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေရာက အောင်မြင်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပြန်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် နှစ်ဦးသား ညားကြစေသတည်း ဟူသော မူကို အခြေခံကာ ဖန်တီးရေးသားလေ့ရှိသော အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများ၏ ပုံစံကို မတွေ့ရနိုင်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ သဘောတစ်ခုဖြစ်သော သိလို၊ မြင်လို၊ နားလည်လိုစိတ်ကို အခြေခံကာ ဘဝ၏ ရပ်တည်ရှင်သန်ရေးကို ကြံဆပုံ၊ စမ်းသပ်ကြည့်လိုပုံ ... စသည်တို့နှင့် နေ့စဉ်ဘဝ၏ ဖြစ်-ရှိနေခြင်းများအတွင်း၌ ကြံရဆံ့ရပုံများကို မြင်ကြရမည်။ သို့ရာတွင် စာဖတ်သူများအနေနှင့်

သဘောထားကြီးကြီး၊ အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖတ်မိရန်လည်း လိုမည်။ ကာလတရား အခြေခံကာ မှန်ကန်ခဲ့သည့် အမြင်များကို နင်ပဲ ငဆဟု သဘောထားကာ အပြစ် မမြင်စေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတွင် တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲရန် အားထုတ်နေသည့် ကာလအတွင်းက ပြန်လည်ပညာပေးရေး အစီအစဉ်များကို အဆိုးမြင် ရှုထောင့်က မမြင်မိရန် လိုသည်။ စင်စစ် ထိုအချိန်ကာလက ရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသော အခက်အခဲများမှာ ယနေ့ကာလ၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု အစုစု အတွက် အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံခဲ့မှုများသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတိတ်က ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုများကို ကာလသစ်တစ်ခုမှ ပြန်လည်ကြည့်ရှုသည့်အခါ ဝမ်းနည်း စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ ရယ်မောစရာ ... စသည်တို့အဖြစ် မြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤ-ဝတ္ထု-တွင် စာပေနှင့် အနုသုခုမ ပညာရပ်တို့အပေါ် တပ်မက် မှုနှင့် အပြန်အလှန် လွှမ်းမိုးနိုင်မှု သဘောများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရ မည်ဟု ထင်သည်။ ဤ-ဝတ္ထု-သည် နိုင်ငံရေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်ပါ။ လူတို့၏ သိမှတ်ခံစား နားလည်နိုင်မှု အတိုင်းအတာနှင့် ပြောင်းလဲတတ် သော အမြင်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ လှပသော အသောဖောက်မှုများကို လည်း ဖတ်ကြရပေမည်။ ဖေတော့မောင်တော့ကြိုက် စာဖတ်ပရိသတ် အတွက် စာတစ်ပုဒ် မဟုတ်သည်မှာမူ သေချာသည်။ ဘာသာပြန်သူ အနေနှင့် အနက်ယူလွဲနိုင်သော အသုံးအနှုန်း မဆိုစလောက်ကို ဖယ်ချန် ပလပ်ထားခဲ့သည်မှအပ မူရင်း၏ အရသာကို ပျက်စေနိုင်သော ပြောင်းလဲ မှုများ မပြုခဲ့ချေ။

ဘာသာပြန်သူ

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာ

‘ဘော(လ)ဇော်နဲ့ အပ်ချုပ်သမကလေး’ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေမည်ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်တွင် ကျေနပ်မှုတစ်ခု ရမိပါသည်။ အခြား မဟုတ်ပါ။ မြန်မာဘာသာစာ အခြေခံ ဖတ်ရှုသူများ အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုကဲ့သို့သော အရေးအသားမျိုးကို လက်ခံ ဖတ်ရှုလာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ကြိုက်သည်၊ မကြိုက်ဘူး၊ ကောင်းသည်၊ မကောင်းဘူး အကြောင်းကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်။ ဒေါက်တာ ထင်အောင် ရေးခဲ့သလို ‘ဝတ္ထုဖတ်တာ အပျင်းပြေချင်လို့’ဟူသော အတိတ်က ပညာတတ်တို့၏ တစ်ဖက်စောင်းနင်း အမြင်အောက်က မြန်မာစာ ဖတ်သူများ ရုန်းထွက်လာကြပြီဟု မြင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပျင်းပြေရန် ဖတ်သော ဝတ္ထုစာအုပ်များ မရှိဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ ဖေတော့ မောင်တော့ ဝတ္ထုများ အများအပြား ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းက အပျင်းပြေရန်၊ အပျင်းဖြေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား လှေခါးထစ်လက်ခံမှတ်ယူထားရန် မသင့်။ ဝတ္ထုက ပညာပေးရမည် ဟူသော အမြင်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောမတူပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ကာလတွင် အနက်ယူ လွဲမှားစွာဖြင့် လက်ခံခဲ့ကြသော အမြင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ခန့်က မြန်မာစာပေလောကတွင်

(ဘယ်သူက စ,လိုက်မှန်း မသိသော) 'မက်ဆွေ(ဂျ)'ပေးသည် ဟူသော စာလုံး/ စကားလုံးကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုဖောင်းပွစွာ သုံးစွဲခဲ့ကြဖူးသည်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ စသည်တို့တွင် မက်ဆွေ(ဂျ) ပါဝင်ရမည်ဟု မရောင်ရာ ဆီလူး အမြင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် မက်ဆွေ(ဂျ) ပေးလိုသော် လမ်းဆုံလမ်းဝ၊ လမ်းလေးခွတွင် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ် ထောင်ကာ ပေးလိုသော မက်ဆွေ(ဂျ) ရေးသားထားလိုက်ရုံပင်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားရန် မလို။ ဝတ္ထုရေးသားခြင်းမှာ ရေးသားသူ၏ ဖန်တီးဖော်ထုတ်၊ တင်ပြနိုင်စွမ်းတွင် အခြေခံပါသည်။ ပိုက်ဆံရှိသဖြင့်၊ အာဏာရှိသဖြင့်၊ ကိုယ် ရေးတာ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ဝေနိုင်သဖြင့်၊ နာမည်ရ စာရေးဆရာကြီးများက ဝိုင်း ဘေးတီးပေးသဖြင့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်မလာနိုင်ပါ။ ဝတ္ထုရေးသမားကောင်းများတွင် သူတို့၏ သီးခြားဘဝနှင့် နွယ်ငင်ယှက်ပတ် ဆက်စပ်နေသော အကြောင်းများ ရှိနေတတ်လေသည်။ အချို့အချို့သော အရေးအသားများမှာ အကြံထုတ်၍ ဟုတ်လုပ် မပြနိုင်သော အကြောင်းများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဤဝတ္ထုမှာ သီးခြား အတွေ့အကြုံများ မရှိဘဲလျက် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သော အရေးအသားမျိုး မဟုတ်။ သိမှတ်ခံစား နားလည်မှု နယ်ပယ်အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့ (နိုင်) သော အရေးအသားမျိုး ဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မရင်းနှီးသော စာရေးဆရာ၏ အရေးအသား ဖြစ်နေခဲ့သဖြင့် စိတ်ပူနေခဲ့မိပါသည်။ မုံရွေးစာအုပ်တိုက်က ကိုတာက ဘယ်သူမျှ မဖတ်ချင် နေ၊ ကျုပ်ဖတ်တယ်ဟု ဆိုကာ စွန့်စား ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ကိုတာ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေမည်ဟု ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့်က ပြောသောအခါ ဝမ်းမြောက်ရပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ရပြန်ပါသည်။ စာဖတ်သူများအား ဖတ်စေချင်သော သူတို့၏စိတ်ထားများကိုလည်း တန်ဖိုးထားရပါသည်။

မြင့်သန်း

၂၀၁၅၊ ၁၂၊ ၁၇။

mgjoe.com

အပိုင်း တစ်

အခန်းအလယ်က မီးဖိုကြီးအနားဆီမှာတော့ ကျေးရွာလူကြီးဟာ ခြေတင်ပျဉ်ချိတ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ အသက်က ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီ။ မီးဖိုကြီးက အခန်းရဲ့ကြမ်းပြင်ကို ဖောက်ထားတာ။ ကျောက်မီးသွေးတုံးတွေနဲ့ မွှေးထားတဲ့ မီး။ ကျေးရွာလူကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ပါလာတဲ့ တယောကို ဖင်တစ်ပြန်၊ ခေါင်းတစ်ပြန် ကြည့်နေတယ်။ ဒီတောင်ပေါ်က ကျေးရွာကို ရောက်လာတဲ့ 'မြို့သားကလေး နှစ်ကောင်'ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အထဲက တယောကိုကြည့်ပြီး သံသယဖြစ်နေကြပုံ ရတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ပယောဂ ပါတယ်၊ တခြား ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ မကင်းဘူးလို့ မြင်နေကြပုံ ရတယ်။ 'မြို့သားကလေး နှစ်ယောက်'ဆိုတာက 'လူး'နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာ။

လယ်သမားတစ်ယောက်က ဆီမီးခွက်ကို ကိုင်ပြီး ရှေ့တိုးလာတယ်။ ဘာရယ်လို့ မပြောတတ်တဲ့ဟာကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်။ ကျေးရွာလူကြီးကတော့ တယောကို ထောင်လိုက်ပြီး တယောအိမ်အတွင်း

ထဲက မှောင်နေတဲ့ အပိုင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတယ်။ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေ ပစ္စည်းတွေ အထဲမှာ ဘိန်းရှာသလိုမျိုးပဲ။ ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ ဘယ် ဘက် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ သွေးခြည်ဥနေသလိုမျိုးကလေး သုံးခု ကျွန်တော် တွေ့လိုက်မိတယ်။ တစ်ခုက ခပ်ကြီးကြီး၊ နှစ်ခုကတော့ သေးသေးပဲ။

တယောကို သူ့မျက်လုံးနဲ့ တည့်တည့်လောက်ဆီ မြှောက်ကြည့် ပြီး လှုပ်လိုက်တယ်။ တယောရဲ့ အပေါက်ကလေးတွေထဲဆီက တစ်ခုခု ကျလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ အထင်မျိုးနဲ့ လှုပ်လိုက်တာ။ စိတ်ဝင် တစားနဲ့ တယောကို စစ်ဆေးနေတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ တယောကြီး ပြတ်သွားမှာကို ပူနေမိတယ်။

မြို့သားလေး နှစ်ကောင်ကို ကြည့်ကြဖို့ တစ်ရွာလုံးလိုလို ဒီအိမ် ကို လာကြတယ်။ အိမ်က တောင်ကမ်းပါးယံ ခပ်စောက်စောက်မှာ ဆောက်ထားတာ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး အစုံပဲ။ အခန်းထဲမှာ ပြည့်လျှံနေတာပဲ။ ပြတင်းပေါက်၊ တံခါးပေါက် စတဲ့ဆီက တိုးဝှေ့ ကြည့် နေကြသူတွေလည်း အပုံကြီးပဲ။ ကျပ်ညပ်နေတယ်။ တယောထဲက ဘာ မှ ထွက်ကျမလာတော့ ရွာလူကြီးက အသံထွက်တဲ့ အပေါက်တွေကို ရှူ ကြည့်ပြီး အနံ့ခံနေတာ အကြာကြီးပဲ။ အကြာကြီး ရှူနေတော့ သူ့ နှာခေါင်းဝမှာ ထွက်တဲ့ အမွှေးတွေတောင် လှုပ်နေတယ်။

ဒါပေတဲ့လည်း တယောဆိုတာ ဘာလုပ်တာ၊ ညာလုပ်တာပဲရယ် လို့ သူ စဉ်းစားလို့ ရပုံ မပေါ်သေးဘူး။

ဘာမျှ ခံစားမှုရှိပုံ မပေါ်တဲ့ သူ့လက်ချောင်းထိပ်တွေနဲ့ တယော ကြိုးတွေကို တစ်ချောင်းချင်း တို့ကြည့်တယ်။ အသံထွက်လာတော့ လူ တွေ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ လူတွေ အတော်ကလေး သဘောကျ သွားကြတယ်။

‘ဒါက ကစားစရာပဲ’လို့ ကျေးရွာလူကြီးက တည်ငြိမ်တဲ့ အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ ပြောတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား

ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ လူးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုဦး ခုလု ဖြစ်နေမိတယ်။ ခု မြင်နေရတဲ့ အတိုင်းတော့ဖြင့် အခြေအနေက သိပ်ကောင်းပုံ မပေါ်ဘူး။

တောသားကြီးတစ်ယောက်က ကျေးရွာလူကြီးလက်ထဲက တယော ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး၊ တယောရဲ့ ကျောဘက်ကို သူ့လက်သီးနဲ့ ထုကြည့် တယ်။ ပြီးတော့ တခြားတစ်ယောက်ဆီ ကမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် တယောခမျာ တစ်ယောက်ဆီကနေ တစ်ယောက်ဆီ လက်ဆင့်ကမ်းခံနေ ရလို့ ချာလည်လိုက်နေတယ်။ မြို့ကလာတဲ့ အရိုးပေါ် အရေတင် ကျွန် တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ သတိရကြပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က တော့ ပန်းလှ၊ နွမ်းလှပြီ။ တစ်နေကုန် တောင်ကြောပေါ်မှာ လျှောက်လာ ခဲ့ရတာမို့ ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အစားတွေရော မျက်နှာမှာ၊ ဆံပင်ပေါ် မှာ ရွှံ့အလိမ်းလိမ်းနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပုံပန်းက ဝါဒဖြန့်ချိရေး ရုပ်ရှင် ကားတွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ကွန်မြူနစ် လယ်သမား ယာသမားကြီးတွေက ဖမ်းမိလာတဲ့ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးသမားကလေး တွေနဲ့ တူနေတယ်။

‘သောက်သုံးမကျတဲ့ ကစားစရာကလေး’လို့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝေဖန်တယ်။

‘မဟုတ်သေးဘူး။ ဘူဇွာတွေရဲ့ ကစားစရာကလေး တစ်ခု’လို့ ကျေးရွာလူကြီးက ပြင်ပြီး ပြောတယ်။

အခန်းအလယ်ကောင်က မီးတောက်အား ကောင်းနေပေတဲ့ ကျွန် တော်ကတော့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ခိုက်အောင် ချမ်းနေမိလေရဲ့။

‘မြို့က ယူလာတဲ့ ကစားစရာကလေးကို မီးရှို့ပစ်ချေ’လို့ ကျေးရွာ လူကြီးက အမိန့်ချလိုက်တယ်။

လူတွေအားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြပုံ ရတယ်။ တစ်ယောက် တစ် ပေါက် ပြောသံဆိုသံတွေ ကြားလာရတယ်။ အော်ကြဟစ်ကြရင်း တယော ကို လှမ်းလှယူတဲ့ လူက ယူနေသေးတယ်။ ကျောက်မီးသွေး မီးပုံထဲ ပစ်

ချရအောင်လို့။

‘ရဲဘော်ကြီး၊ ဒီဟာက တူရိယာပစ္စည်း တစ်ခုပဲ’လို့ လူးက တတ်နိုင်သမျှ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မပေါ်စေဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ‘ဟောဒီက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဟာ ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးပါ’လို့ ဆက်ပြောတယ်။

ကျေးရွာလူကြီးက တယောကို ပြန်တောင်းလိုက်ပြီး သေသေချာချာ ပြန်ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေပြန်တယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။

‘ရဲဘော်ကြီး၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ရာ သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး’လို့ မဝံ့မရဲနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

လူးက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ မျက်စပစ်ပြနေတာ ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ တယောကိုယူပြီး ကြိုးညှိကြည့်နေမိတယ်။

‘ရဲဘော်ကြီး၊ အခု ကြားရမှာကတော့ မိုးဇတ်ရဲ့ ဆိုနတာ’ပါပဲ’လို့ ခုနကလို အသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ လူးက ကြေညာလိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကြောင်ကို သွားတယ်။ ဒီကောင် ရူးများ ရူးသွားပြီလားလို့တောင် ထင်မိတယ်။ မိုးဇတ် အပါအဝင် အနောက်နိုင်ငံက ဂီတပညာရှင်တွေ မှန်သမျှကို တားမြစ်ထားတာ ကြာပြီပဲ။ စိုနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ထဲက ခြေဖျားတွေ အေးလွန်းလို့ ခဲသွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးလာလို့ တုန်တောင်လာတယ်။

‘ဘာတဲ့၊ ဆိုနတာ ... ဟုတ်လား’လို့ ကျေးရွာလူကြီးက မေးတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ မသိဘူး။ အနောက်တိုင်း တေးသွားပဲ’လို့ ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်မိတယ်။

‘သိချင်းလား’

၁။ Sonata - (Mus.) An extended composition for one or two instruments, consisting usually of three or four movements; as, Beethoven's sonatas for the piano, for the violin and piano, etc.

‘အဲ ... အဲဒီလိုမျိုးပဲ’လို့ ကျွန်တော်က မရေမရာ ဖြေလိုက်တယ်။
ချက်ချင်းလိုပဲ ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ရန်သူကို မျက်
ခြည်မပြတ်ရဘူးဆိုတဲ့ ကွန်မြူနစ်တို့ရဲ့ သတိတရားကြီးမားမှု ပြန်ပြီး
ပေါ်လာတယ်။ အသံ ပြောင်းသွားတယ်။ မာသွားတယ်။

‘မင်း ပြောတဲ့ သီချင်းရဲ့နာမည်က ဘာတဲ့တုံး’

‘ပြောရရင်တော့ သီချင်းလိုပဲ။ တကယ်တော့ ဆိုနတာလို့ ခေါ်
ပါတယ်’

‘ဘယ်လို ခေါ်သလဲလို့ ကျုပ် မေးတာ’လို့ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း မေးပြန်တယ်။

သူ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲက သွေးခြည်ဥနေတာကလေး သုံးခုကို
မြင်ပြီး ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။

‘မိုးဇတ်’လို့ ခပ်တိုးတိုးကလေး ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။

‘မိုးဇတ် ... ဘာတဲ့’

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်အား မိုးဇတ်က သတိတရရှိနေခြင်း’လို့ လူးက
ကြားဝင်ပြောတယ်။

ရဲ့ပါပေ။ ဒါပေတဲ့ အလုပ်ကတော့ အဖြစ်သား။ ကျေးရွာလူကြီး
ဟာ ဂါထာ စုန်ဆန်နဲ့ ဥုံခံကာ မန်းတာ ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ချက်ချင်း
ပြောင်းသွားတယ်။ နည်းနည်း ပျော့ပျောင်းလာတယ်။ မျက်လုံးကို အသာ
မှေးပြီး အားရပါးရ လှလှပပ ပြုံးလိုက်တယ်။

‘မိုးဇတ်က မော်ကို အမြဲပဲ သတိရနေသတဲ့လား’လို့ သူက မေး
တယ်။

‘အမြဲတမ်းပဲ’လို့ လူးက ဖြေတယ်။

တယောကြိုးကို တင်းလိုက်ပြီးတယ် ဆိုတာနဲ့ ဩဘာပေးသံတွေ
ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ ကျွန်တော့်
လက်ချောင်းတွေက တယောကြိုးပေါ် လှုပ်ရှား ကစားလိုက်မိတယ် ဆို
တာနဲ့ မိုးဇတ်ရဲ့တေးသွားတွေ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကိုယ့်
ကို ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ။ မကြာခင်ကလေးတင်က တင်း

မာနေခဲ့ကြတဲ့ တောသူတောင်သား ယာသမား၊ လယ်သမားတွေရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ မိုးဇော်ရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ သီချင်းသံအောက်မှာ နူးညံ့လာကြတယ်။ ပပ်ကြားအပ်တွေဟာ မိုးရေအောက်မှာ ပျော်လာသလိုမျိုး။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မီးရောင်ထဲဆီမှာ သူတို့တစ်တွေဟာ မှုန်ဝါးပြီး တစ်သားတည်း ဖြစ်လာကြတယ်။

အတော်ကြာအောင် ကျွန်တော်လည်း တယောထိုးနေမိတယ်။ လူးကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်လိုက်တယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ။

ဒီအတွေ့အကြုံကတော့ဖြင့် ပြန်လည်ပညာပေးခြင်း ခံရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံတစ်ခုပဲ။ အဲဒီတုန်းက လူးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ကျွန်တော်က ဆယ့်ခွန်နှစ်။

ပြန်လည်ပညာပေးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ နည်းနည်း ရှင်းပြချင်သေးတယ်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အကုန်နားမှာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်က တစ်နိုင်ငံလုံး၊ လုံးလုံးကြီး ပြောင်းလဲသွားမယ့် စီမံကိန်းတစ်ခု စ,လိုက်တယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံးက တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်။ 'လူငယ်ပညာတတ်တွေ'လို့ သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုခံရတဲ့ အထက်တန်းကျောင်း ပြီးတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသား မှန်သမျှကို တောဘက်နယ်ဘက်ပို့။ မရှိနွမ်းပါးတဲ့ တောသူတောင်သား၊ လယ်သမား ယာသမားဆီက တစ်ဖန် ပြန်လည် အသင်အကြား ခံယူနေခဲ့တယ်။ (ဒီနောက် နှစ် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံက ဒီအစီအစဉ်ကို နမူနာယူခဲ့သေးတယ်။ သူတို့ကျတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေတင် မဟုတ်ဘူး။ မြို့က ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရှိရှိသမျှကို တော ပို့ပစ်လိုက်ကြတယ်)

ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ သူ့လက်အောက်က လွတ်ထွက်စပြုနေတဲ့ တပ်နီတွေကို ရှင်းပစ်ချင်လို့လား၊ မျိုးဆက်သစ် တစ်ခု စတင်မယ်ရယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲလားတော့ မသိဘူး။ တကယ့်

အကြောင်းရင်းကိုတော့ ဘယ်သူမျှ သိကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီအကြောင်း
တွေကို ကျွန်တော်နဲ့ လူးကတော့ ကျိတ်ပြီး ဆွေးနွေးမိတတ်ကြတယ်။
မော်အနေနဲ့ ပညာတတ်တွေအပေါ် မုန်းတီးမှုရှိလို့ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်
တော်တို့ အတွေးရတယ်။

ဒီလို လူသားတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီး စမ်းသပ်မှုလုပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ
ကျွန်တော်တို့ဟာ ပထမဆုံး စမ်းသပ်ခံတွေ မဟုတ်သလို နောက်ဆုံး
လည်း ဟုတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ လူသူလေးပါး အရောက်အပေါက်
နည်းတဲ့ တောင်ပေါ်က ရွာကလေးဆီကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား
ရောက်ခဲ့ကြပြီး၊ ကျေးရွာလူကြီးကို တယောထိုးပြခဲ့ကြတာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်
စောစောပိုင်းလောက်မှာပါ။ တခြားလူတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် ကျွန်တော်တို့
အခြေအနေက သိပ်မဆိုးလှဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က သောင်း သိန်း
မကတဲ့ လူငယ်တွေ သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှာလည်း
သောင်း သိန်း မကတဲ့ လူငယ်တွေ ကျွန်တော်တို့ခြေရာကို နင်းခဲ့ကြ
ရတယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ရော လူးရောက
အထက်တန်းကျောင်း မပြီးကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ တက္ကသိုလ်
ပညာရေးကို ဆည်းပူးခွင့်ရတဲ့ အနေအထား မရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ကို လူငယ်ပညာတတ် စာရင်းသွင်းပြီး တောင်ပေါ်က ရွာကလေးဆီ
ကို စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အလယ်
တန်း ပညာရေး ပြီးစဲပဲ ရှိသေးတယ်။

ဒီတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လူငယ်
ပညာတတ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြမှန်း မသိဘူး။ အလယ်တန်းကျောင်း
ထွက်လို့ ပြောရမယ် ဆိုရင်တောင် ခပ်ခက်ခက်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့
အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်နဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်သား ကြားမှာ ယဉ်ကျေးမှု တော်
လှန်ရေးကြောင့် ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားတာနဲ့ တိုးနေလို့ ကျောင်းဖွင့်
အောင် ထိုင်စောင့်ခဲ့ကြရတယ်။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်လို့ ကျောင်းပြန်တက်
ကြရမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း စိတ်ပျက်စရာနဲ့ တိုးရပြန်သေးတယ်။
သင်္ချာရယ်၊ ရူပဗေဒရယ်၊ ဓာတုဗေဒရယ်ကို သင်ရိုးထဲက ဖြုတ်ပစ်လိုက်

ကြတာကိုး။ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရတာက လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ စက်မှု ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းတွေရဲ့ အခြေခံတွေ လောက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သင်ခန်းစာ စာအုပ်အဖုံးမှာတော့ ဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး ဆ(လ)ဗက်စတာ စတာ(လ)လုံးလို လက်မောင်းက ဗလတောင့်တောင့်နဲ့ လုပ်သားကြီးတစ်ယောက် တူထုနေတဲ့ပုံ။ သူ့ဘေးမှာကတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေ ရံလို့။ တောင်သူလယ်သမားလို ဝတ်ထားတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ သူတို့ ခေါင်းမှာက ခေါင်းစည်း အနီနဲ့။ အဲဒီ သင်ခန်းစာ စာအုပ်အပြင် လေ့လာခဲ့ရတာကတော့ မော်ရဲ့ 'စာအုပ်အနီ'ကလေးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေခံဟာ ဒီစာအုပ် နှစ်အုပ်ပဲ။ ကျန်တဲ့ ပညာရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေ အားလုံးဟာ တားမြစ်ထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သားကို အထက်တန်းကျောင်းမှာ တက်ခွင့်မပြုဘူး။ နောက်တော့ လူငယ်ပညာတတ်ဆိုတဲ့ စာရင်းထဲ သွင်းလိုက်ကြတယ်။ ဒီလို အသွင်းခံလိုက်ရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေ ကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေက 'ပြည်သူ့ရန်သူ' စာရင်းဝင်တွေ။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဆရာဝန်တွေ။ အဖေက အဆုတ်အထူးကု ဆရာဝန်၊ အမေက ရောဂါပိုးမွှားနဲ့ပတ်သက်လို့ အတိုင်ပင်ခံ ဆရာဝန်ကြီး။ ချန်ဒူးမြို့က ဆေးရုံမှာ လုပ်ကြတယ်။ ချန်ဒူးက လူဦးရေ လေးသန်းလောက် ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြစ်မှုကတော့ လူသူလေးပါး အလေးထားရတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ချန်ဒူးက စီရင်စီရင်ရဲ့ မြို့တော်။ စီရင်ပြည်နယ်ဆိုတာက လူဦးရေ သိန်းတစ်ရာလောက် ရှိတာ။ ပေကျင်းနဲ့ အဝေးကြီး။ တိဘက်နဲ့ ပိုနီးတယ်။ အဲဒီလို နေရာမျိုးမှာ နာမည် တစ်လုံးနဲ့ နေနိုင်တာ သူတို့အပြစ်ပဲ။

လူ့ အဖေကတော့ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး။ တကယ့်ကို တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် တစ်နိုင်ငံလုံးက သိတဲ့လူ။ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးကြီး မတိုင်ခင် တစ်နေ့တော့ လူ့အဖေက ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ သွားနာနေတာကို သူ ကုပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို

ပြောပြလိုက်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ သွားကိစ္စတင် မကဘူး။ မဒမ်မော်ရဲ့ သွား၊ ကွန်မြူနစ်တွေ မတိုင်ခင်က ချန်ကေရိတ်ရဲ့ သွားကိစ္စတွေကိုလည်း သူပဲ ကုသပေးလိုက်ရတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ ပုံကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြည့်ပြီး ရိုသေနေကြတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး သွား တစ်ချောင်း ဝါတာတာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူက ပြောရဲဆိုရဲ လို့လဲ။ ဒါပေတဲ့ လူးအဖေ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် သွားရောဂါကု ဆရာဝန် ကြီးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထုတ်ပြောလိုက်တော့ ပြဿနာတက်ကုန်တာ ပေါ့။ ပြဿနာက တော်လှန်ရေးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ သူ့ဇနီးတို့ကို သေခြင်းဆိုး ချန်ကေရိတ်နဲ့ တွဲပြီး ပြောလိုက်မိတာပါပဲ။ အဲဒါက ရာဇဝတ်မှု သင့်စရာ ဖြစ်သွားတော့တာ။

လူးတို့ မိသားစုက ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်တိုက်ခန်း မှာ နေတယ်။ သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာ။ လူးက သူ့အဖေရဲ့ ပဉ္စမမြောက်သား။ သူ့အမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ။

လူးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ အပို မပြောပါ ဘူး။ အတူတူ ကြီးကြတာ။ ခံစရာရှိလည်း အတူတူ ခံခဲ့ကြတာ။ ကျွန်တော် တို့အကြားမှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ခါတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် ဖြစ်ကြတယ်။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ထိုးဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မမေ့ဘူး။ ၁၉၆၈ ခု၊ ဇွေတုန်းကပေါ့။ သူက ဆယ့်ငါးနှစ်သားလောက် ရှိမယ်။ ကျွန်တော်က ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ပြီးခါစ။ အဲဒီနေ့ နေ့ခင်းက ကျွန်တော် တို့ မိဘတွေ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆေးရုံဝင်းထဲက အားကစားဝင်းထဲမှာ လူထုအစည်းအဝေးပွဲ လုပ်တယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေး လုပ်ရတာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူးရဲ့အဖေကို လူထုရှေ့မှောက်မှာ သိက္ခာချဖို့ပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိတယ်။ ညနေ ငါးနာရီလောက် ရှိတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေ အိမ်ပြန် မရောက်ကြသေးဘူး။ ဒီတော့ လူးက သူနဲ့အတူ ဆေးရုံဝင်းထဲ အဖော်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်။

‘ငါ့အဖေကို သိက္ခာချတဲ့လူ၊ ရိုက်တဲ့လူ မှန်သမျှ စာရင်းလုပ်ပြီး

မှတ်ထားတယ်။ ကြီးလာရင် လက်စားချေမယ်'လို့ လူးက ပြောသေးတယ်။

ကစားကွင်းတစ်ခုလုံး လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ။ အဲဒီနေ့က အတော့်ကို ပူတယ်။ လော်စပီကာက အသံ ညံ့နေတယ်။ အထူးတန်း စင်ရှေ့ဆီမှာတော့ လူးရဲ့အဖေခမျာ ခူးထောက်၊ လက်ထောက်နဲ့ ကလေး လေးဖက်တွားတဲ့ အနေအထားမျိုး။ လည်ပင်းမှာက အင်္ဂါတေပြားကြီး တစ်ခုကို သံကြိုးနဲ့ ဆွဲထားတယ်။ အင်္ဂါတေအပြားက လေးလွန်းတော့ လည်ကုပ်သားကို ဖောက်ဝင်နေသလိုပဲ။ အင်္ဂါတေအပြားပေါ်မှာ သူ့နာမည်နဲ့ သူ့ပြစ်မှုကို ရေးထားတယ်။ သူ့ပြစ်မှုက 'ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရေးသမား'။

ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေမိတဲ့ နေရာက သူနဲ့ မိတာသုံးဆယ်လောက်ဝေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ခွံပေါ်ကနေ ကျနေတဲ့ ချွေးစက်တွေ မြေကြီးပေါ်မှာ ကွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

လော်စပီကာကနေ ယောက်ျားအသံတစ်ခု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ထွက်လာတယ်။

'သူ့နာပြုဆရာမနဲ့ ခင်ဗျား အိပ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံ'

လူးရဲ့ အဖေခမျာ ခေါင်းကို ထောင်တယ်ဆိုရုံပဲ ထောင်ထားနိုင်တယ်။ မျက်နှာက အင်္ဂါတေအပြားနဲ့ ထိပြီး ကပ်နေတယ်တောင် ထင်ရတယ်။ စကားပြောခွက်ကို သူ့ပါးစပ်ဆီ အတင်း ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အသံယဲ့ယဲ့နဲ့ 'ဟုတ်ကဲ့'လို့ ပြောတာ ကြားရတယ်။

'ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ပြော။ ဘယ်သူက စ,တာလဲ'လို့ မေးမြန်းစစ်ဆေးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ အသံဟာ လော်စပီကာထဲဆီက အကျယ်ကြီး ထွက်လာပြန်တယ်'

'ကျွန်တော်ပါ'

'ဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံး'

အတော်ကလေး ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ နောက်တော့ ပရိသတ်တွေက 'ဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံး'လို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းအော်ကြတယ်။

လူနှစ်ထောင်လောက်က တစ်ပြိုင်နက် အော်လိုက်တဲ့ အသံဟာ

ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်ဆီမှာ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပဲ။

‘ကျွန်တော် စတာပါ ...’လို့ လူး အဖေဆီက ဝန်ခံသံ ထွက်လာ တယ်။

‘ပြော၊ အသေးစိတ် ပြော’

‘သူ့ကို ထိလိုက်မိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ...’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သားလည်း အားကစားကွင်းထဲမှာ လူစု လူဝေးနဲ့ စစ်ဆေးရေးလုပ်နေတဲ့ဆီက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်အပြန် လမ်းမှာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်း လာတယ်။ ဒီတော့မှ လူးအဖေကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ခင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သိလိုက်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မပြောမဆို လူးက ကျွန်တော့်ကို ထိုးတယ်။ ရုတ် တရက်မို့ ကျွန်တော် လဲမလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်မှာ တစ်ယောက်က အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ သား။ တစ် ယောက်က မော်ရဲ့သွားကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အခြေခံလူတန်းစားရဲ့ ရန်သူတစ်ဦးရဲ့ သား။ ဒါပေတဲ့ ၁၉၇၁ ခုနှစ် ကာလတုန်းက ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တခြား ‘လူငယ်ပညာတတ်’လို့ စွဲချက်တင်ခံရပြီး မိုးသားထဲက ဖီးနစ်ငှက်^၂လို့ တွင်တဲ့ တောင်တန်းပေါ် စေလွှတ်ခံရတဲ့ လူငယ်တစ်ရာနဲ့ ဘာမျှ ခွဲခြားပြစရာ မရှိဘူး။ ကွဲပြားစရာ မရှိခဲ့ကြဘူး။ မိုးသားထဲက ဖီးနစ်ငှက်ဆိုတဲ့ နာမည်က ကဗျာဆန်သလိုတော့ အရှိ သား။ ဒါပေတဲ့ လန့်ဖို့တော့လည်း ကောင်းတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ငှက် တို့၊ စာကလေးတို့ မရောက်နိုင်တဲ့ အရပ်မျိုး။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ စပ်အပ် နိုင်တဲ့ ငှက်၊ အစွမ်းရှိတဲ့ ငှက်၊ ဒဏ္ဍာရီထဲက ငှက်၊ ထီးထီးမားမား သီး ခြား နေနိုင်တဲ့ ငှက်မျိုးမှ ဖြစ်မယ့်အရပ်။

တောင်ပေါ်ကို လှည်းလမ်း၊ ကားလမ်း မရှိဘူး။ ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်နံရံတွေအကြားက လူသွားလမ်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပဲ ရှိတယ်။

၂။ The Phoenix of the Sky ဟု ခေါ်သည်။ ဖီးနစ်ငှက်မှာ တရုတ် ဘာသာ စကား၌ Feng Huang ဟု ခေါ်သည်ဟု သိရသည်။

ကားကို မြင်ရဖို့၊ ကားဟွန်းသံကလေးကိုပဲ ကြားရဖို့၊ ပျော်ပွဲစားရုံက အကြော်နဲ့ကလေးကို တစ်ချက်လောက် ရှိုက်ရဖို့၊ ကာလတရားနဲ့အတူ လိုက်ပါတိုးတက်နေတယ် ဆိုတာကလေး တစ်ခုလောက်နဲ့ ပြန်နီးစပ်ချင် ရင်ဖြင့် တောင်ကြောကို ဖြတ်ပြီး နှစ်ရက်လောက် ခြေကျင်လျှောက်ကြ ရလိမ့်မယ်။ ကိလိုမီတာ တစ်ရာလောက် လျှောက်ရင် ယမြစ်ကို ရောက် မယ်။ အဲဒီနားဆီမှာတော့ ယုံကျင်းဆိုတဲ့ မြို့ကလေး ရှိလေရဲ့။ ဒီဆီကို တော့ နိုင်ငံခြားသားဆိုလို့ ပြင်သစ်သာသနာပြု သင်းအုပ်ဆရာ မိုက် ကယ်လ် ဆိုတာပဲ ရောက်ဖူးတယ်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ကာလအတွင်းက တိဘက်ကိုသွားဖို့ လမ်းသစ်ရှာရင်း ရောက်ခဲ့တာ တဲ့။

ဂျေးဇုအစ်? သာသနာပြုဆရာက ဒီလို ရေးပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ ဖူးတယ်။

‘ယုံကျင်းအရပ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ရှိတယ်။ တောင် တွေ ရှိတဲ့အနက်က မိုးသားထဲက ဖိနပ်ငှက်လို့ တွင်တဲ့ တောင် ကဖြင့် ထူးခြားပါပေရဲ့။ ရှေးက ဒင်္ဂါးသွန်းဖို့ ကြေးနီထွက်လို့ ကျော်ကြားတယ်။ ဒီတောင်ကြီးဟာ ဟန်မင်းဆက်တွေ လက် ထက်မှာ ဧကရာဇ်မင်းတရားကြီးက သူ လိုလားသူ တစ်ဦးကို ပေးခဲ့တာ။ ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ တည့်မတ်တဲ့ တောင်စောင်း ကြီးတွေ။ လူသွားလမ်းအဖြစ် တောင်နံရံမှာ ထွင်လျှောက်ရင်း တောင်ထွတ်ကို ကြည့်မိတယ်။ တောင်ခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ အကြား ဆီမှာ အရည်ပျော်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသလိုပဲ။ လမ်းထွင်ပြီး သွားနေကြတဲ့ အထမ်းသမား (ကူလီ) တစ်သိုက်ကို လှမ်းမြင် ရတယ်။ ကြေးနီ သယ်နေကြတာ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲတဲ့ အဓိက ပြဿနာကြောင့် ကြေးနီထုတ်လုပ်မှု ကျဆင်း လာတာ အတော်ကလေး ကြာသွားပြီလို့ သိရတယ်။ ခုတော့ သဘာဝ ပထဝီဝင် အနေအထားက ပေးအပ်ထားတဲ့ အခြေအနေ

ကြောင့် ဒီမှာ ဘိန်းစိုက်ကြတယ်။ ဒီတောင်ပေါ်က ဖြတ်သွား
 မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို တားကြတယ်။ ဘိန်းစိုက်တဲ့ သူတွေက
 လက်နက်ကိုင်တွေမို့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်ပေါ့။ အထူးသဖြင့်
 ဘိန်းစိုက်တဲ့အချိန် ကုန်သွားတဲ့အခါ တောင်ပေါ်က ဖြတ်သွားတဲ့သူ
 ဘယ်သူ့ကိုမဆို လုကြယက်ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီ စိမ်းစို
 တဲ့ အခင်းတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ နွယ်ငင်ပိန်းပေါင်းတွေနဲ့
 ပြည့်နေတဲ့ တောင်ကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေရင်း ဘယ်
 နေရာကနေ ဘယ်တော့များ ဓားပြ ထွက်လာပါလိမ့်မလဲလို့
 တွေးလို့သာ နေမိတော့တယ်'

မိုးသားထဲက ဖီးနစ်ငှက် တောင်ရိုးဆီမှာက ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စုနဲ့
 ရွာကလေး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ တချို့ကတော့ တောင်ကြားထဲ
 ဆီမှာ။ တော်ရုံနဲ့ မတွေ့ရဘူး။ တချို့ကတော့ လူသွားလမ်းကလေး တစ်
 လျှောက် ရွာစဉ် တည်ထားတယ်။ ပုံမှန်အနေနဲ့ကတော့ ရွာတိုင်းလိုလို
 က မြို့က လူငယ် ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက် လက်ခံကြရတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ နေရတဲ့ ရွာကတော့ တောင်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာမှာ ရှိနေ
 တာက တစ်ကြောင်း၊ အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်နေလို့က တစ်ကြောင်းကြောင့်
 နှစ်ယောက်ပဲ လက်ခံနိုင်တယ်။ လူးနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို
 နေရာချထားတဲ့ အိမ်က တောင်ခါးပန်းကို မှီဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ပဲ။
 အဲဒီအိမ်မှာ ကျေးရွာလူကြီးက ကျွန်တော့်ရဲ့ တယောက်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေး
 တာ။ အိမ်က ကျေးရွာရဲ့ ဘုံပိုင်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါကို ထားဖို့ရယ်လို့
 တွက်ဆောက်ထားတာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ အိမ်က ခြေတံရှည်ကို ကြမ်း
 ခင်းအောက်ဆီမှာ ဝက်ခြံလုပ်ထားတယ်။ ဝက်မ ဖိုင်ဖိုင်ကြီး တစ်ကောင်
 ရှိတယ်။ ဒါကလည်း ကျေးရွာရဲ့ ဘုံပိုင်ပစ္စည်းပဲ။ အိမ်က ကြုံရာ သစ်တို့
 သစ်စနဲ့ ဆောက်ထားတာ။ ကြည့်ရတာကတော့ လူနေဖို့တော့ ဟုတ်ပုံ
 မရဘူး။ ဆန်လေး၊ ပဲလေး လှောင်ဖို့၊ တောက်တိုမည်ရ ထားဖို့ ဆောက်
 ထားပုံပဲ။ အတွဲလေး ဘာလေး ချိန်းပြီး တွေ့လို့ကောင်းမယ့် နေရာမျိုးပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ရတဲ့၊ ပြန်လည် ပညာပေးခံရတဲ့ ကာလ တစ်
လျှောက်မှာတော့ ဘာပရိဘောဂရယ်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်
တောင်မှ မရှိဘူး။ ပြတင်းပေါက်မရှိတဲ့ နံရံတစ်ဖက်မှာ ကပ်ပြီး ယာယီ
လုပ်ပေးထားတဲ့ ခုတင်လိုဟာမျိုးပဲ ရှိတယ်။

နောက်တော့ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေးဟာ
ရွာထဲရပ်ထဲက လူတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ ကောင်းကင် မိုး
သားထဲက ဖီးနစ်ငှက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ 'မြေပြင်ပေါ်က ဖီးနစ်'
ကြောင့်ပဲ။ ဖီးနစ် အသေးစားလို့ ခေါ်ရမှာပဲ။ အဲဒီဖီးနစ်ရဲ့ အရှင်သခင်
ကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လူးပဲ။

တကယ်တော့ ဖီးနစ်လို ငှက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါင်းတောင် ဒေါင်း
မွေးများလို့ နက်ပြာအရောင်ခံ၊ အစိမ်းရောင် အရောင်ပြေး အမွေးတွေနဲ့
ကြက်ဖကြီးပါ။ တကယ့် ကြက်ဖကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူးရဲ့
စားပွဲတင်နာရီထဲက အစာကောက်နေတဲ့ ကြက်ဖရုပ်ပဲ။ အစာ ကောက်
လိုက်၊ လည်ဆန့်လိုက်နဲ့။

နာရီက ခပ်သေးသေးရယ်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော်တို့
ရောက်လာတဲ့နေ့က ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ အစစ်အဆေး လွတ်ခဲ့ရတာ။
လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ နှိုးစက်ပေးထားရင်တော့ အသံကလေး
က သာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခင်က ရွာမှာ နှိုးစက်ပါတဲ့ စားပွဲတင်နာရီ
မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာနာရီမှကို မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ နေထွက် နေဝင်ကို ကြည့်
ပြီး နေ့တစ်နေ့ကို သတ်မှတ်ကြရတာ။

စားပွဲတင် နှိုးစက်နာရီဟာ ရွာက လူတွေအတွက်တော့ ခိုကိုး
အားထားစရာလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
တို့ကတော့ အတော့်ကို အံ့ဩနေမိကြတယ်။ လူတိုင်းလိုလိုက ကျွန်တော်
တို့ အိမ်ကို လာပြီး နာရီကြည့်နေကြတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေး
ဟာ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်စရာ နတ်ကွန်းလိုလို ဘာလိုလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်။
မနက်တိုင်ဆိုရင် ကျေးရွာလူကြီးတစ်ယောက် ဝါးဆေးတံကို ခဲရင်း သူ့

ဘိုးဘေးလက်ထက်လောက်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ထမ်းပြီး ပေါက်ချလာ ပါလေရာ။ နာရီကို ဂရုစမ္မစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်တယ်။ ကိုးနာရီ ထိုးတယ် ဟေ့ ဆိုတာနဲ့ ဝီစီကို အရှည်ကြီး မှုတ်တော့တာပဲ။ ရွာသူရွာသားတွေ လယ်ထဲယာထဲ သွား၊ အလုပ် စကြဖို့။

ပြီးရင် ‘အချိန်ကျပြီဟေ့။ ဟဲ့ကောင်တွေ ... ကြားရဲ့ မဟုတ်လား’ လို့ အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း အိမ်ပတ်လည်မှာ အသံညံ့တော့တာပဲ။ ‘ထကြ တော့လကွာ။ ယောက်ျားပျင်း ကျောခင်းတဲ့။ ဘာလုပ်နေကြသတဲ့’ ဆို ပြီး အတင်းနှိုးတော့တာ။

ဒီတောင်ပေါ်မှာ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေကလည်း လုပ်ချင်စရာကို မရှိလှဘူး။ လူးနဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျနိုင်ဘူး။ လမ်းဆိုတာကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ လှည်း မသွားသာဘူး။ ခြေ ကျင် သွားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။ လူသွားလမ်း ဆိုတာကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားပြီး တိမ်တွေအထဲမှာ ပျောက်သွားကရော။

ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ကတော့ မစင်ပုံးတွေကို ကျော ပေါ်မှာ ထမ်းပြီး သယ်ရတဲ့အလုပ်ပဲ။ သစ်သားစည်ပိုင်းပြတ်တွေထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တို့၊ လူတို့ရဲ့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အညစ်အကြေးတွေကို ထည့်ပြီး သယ်ရတာ။ နေ့စဉ် အဲဒီအညစ်အကြေး မှန်သမျှကို အရည်ဖျော်ပြီး စည် ထဲ ထည့်၊ စည်ကို ပခုံးမှာ လွယ်၊ ကျောမှာ ထမ်းပြီး တောင်စောင်းတွေ ဆီက ယာခင်း စိုက်ခင်းတွေဆီ သယ်ရတယ်။ စိုက်ခင်းတွေကလည်း မြင့်တော့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လောက်တယ်။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက် တိုင်း ကျောပေါ်က မစင်ပုံးတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသံကို နားထဲက ကြားနေရတယ်။ ပုံးထဲက အရည်တွေက လျှံထွက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံး စိုအောင် စီးဆင်းတော့တာ။ အဲဒီလို ခံစားနေရပေတဲ့ ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားနေရသေးတယ်။ တစ်ချက် မှားသွားလို့ကတော့ သွားပေတော့။

တစ်မနက်တော့ အိပ်ရာထဲကနေ မစင်ပုံး ထမ်းရဦးမယ့်အရေး တွေးပြီး၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိနေပြီး အိပ်ရာထဲက မထချင်ကြဘူး။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ ခြေသံကို ကြားလာရတယ်။ ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ်။ နာရီထဲက ကြက်ဖကြီးလည်း ခေါင်းထောင်တော့မယ်။ လူးက ခေါင်းကောင်းတယ်။ နာရီလက်တံကို အသာ ရွှေ့ထားပြီး တစ် နာရီ နောက်ဆုတ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ရာထဲမှာပဲ နှပ်နေလိုက်ကြတယ်။ အပြင်ဘက်ဆီမှာတော့ ကျေးရွာလူကြီးခမျာ သူ့ ရဲ့ ဝါးဆေးတံကို ဖွာရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမယ် ဆိုတာ သိနေတော့ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေခဲ့မိကြတယ်။ တစ်ခါက ဘိန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ လူတွေ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒအောက်မှာ နွမ်းပါးတဲ့ တောင်သူလယ်သမား ဘဝ ခံယူထားတဲ့ လူတွေ။ တစ်ဖန် ပြန်လည်ပညာပေးရေးကို ခေါင်း ဆောင်နေတဲ့ လူတွေ။ ဒီလူတွေကို ခုလို လုပ်လိုက်ရတော့လည်း ကျွန်တော် တို့ မကျေနပ်မှုတွေ လျော့လာသား။

သမိုင်းမှာ စာတင်လောက်တဲ့ အဲဒီနေ့ မနက်က လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စားပွဲတင်နာရီကို ကိုယ် လိုသလို ရှေ့တိုး နောက် ဆုတ် လုပ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ လူ ရော ပင်ပန်းနေသလား ... စတာတွေပေါ်မှာ တည်တယ်။ အလုပ်စော စော မစချင်ရင် နောက်ဆုတ်ထား။ အလုပ်စောစော ပြီးချင်ရင် ရှေ့တိုး။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာတွေ များလာတော့ တကယ့် အချိန်မှန်ဆိုတာ ဘာမှန်းကို မသိတော့ဘူး။

* * *

ဖီးနစ်တောင်ပေါ်မှာ မကြာမကြာ မိုးရွာတယ်။ သုံးရက်မှာ နှစ်ရက် မိုးရွာတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ မိုးသက်မုန်တိုင်း ကျတာမျိုး၊ ဝေါခနဲ နင့်နေအောင် ရွာတာမျိုးတော့ ရှားတယ်။ တစ်မိမ့်မိမ့်နဲ့ ရွာနေတာမျိုး များ တော့ ပတ်ပတ်လည်က တောင်ထိပ်တွေမှာဆိုရင် အမြဲလို တောင်ခိုးတွေ ဆိုင်းနေတတ်တယ်။ ပတ်ပတ်လည် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တို့ စိတ်ဓာတ်ကျမိတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နံရံတွေက စိုထိုင်း ထိုင်း။ အိမ်အတွင်းဘက်မှာလည်း ရေငွေ့တွေ ရှိနေလေတော့ မြေအောက်

လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ နေရတာထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်။

လူးက တစ်ခါတလေ အိပ်မပျော်တတ်ဘူး။ အိပ်မပျော်ရင် အိပ်ရာက ထ၊ ဆီမီးခွက်ကို ထွန်း၊ အိပ်ရာအောက်ဘက်မှာ စီးကရက်အကျန်အတိုအစများ တွေ့လေမလားရယ်လို့ လိုက်ရှာလေ့ ရှိတယ်။ စီးကရက်အတိုအစကလေးတွေ ရလာတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ချိတ် ထိုင်ပြီး စက္ကူအပိုင်းအစတစ်ခု (အဲဒီစက္ကူကတော့ များသောအားဖြင့် သူ့မိသားစုဆီက ခက်ခက်ခဲခဲ ရေးပို့လိုက်တဲ့ စာပဲ) ပေါ်မှာ စီးကရက်က ဆေးအကျန်တွေကို ခြွေထုတ်တယ်။ ပြီးရင် ဆီမီးခွက်က မီးအရှိန်နဲ့ ခြောက်အောင်လုပ်။ ပြီးတော့မှ နာရီပြင်ဆရာတွေ လက်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ နာရီပြင်သလိုမျိုး၊ သူကလည်း စိတ်ရှည်ရှည် လက်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ စီးကရက် လိပ်တယ်။ စီးကရက် လိပ်ပြီးသွားကာမှ ဆီမီးခွက်ကို ငြိမ်းပြီး အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်။ ညရဲ့ ငြိမ်သက်နေခြင်းကို ခံစား။ ညရဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်းဆိုပေတဲ့လည်း အိမ်အောက်က ဝက်မကြီးရဲ့ ညည်းသံကို တစ်ချက်တလေတော့ ကြားနေရသေးတယ်။

မိုးက ရွာပြန်ရင် တော်တော်နဲ့ မစဲဘူး။ စွေနေတတ်တယ်။ သောက်စရာ စီးကရက်မရှိတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင် ပိုပြီး အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သေးတယ်။ တစ်ညတော့ လူးတစ်ယောက် ညအလယ်ကောင်မှာ အိပ်ရာထဲက ထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှိုးတယ်။

‘သောက်စရာ စီးကရက် ရှာမရဘူး’လို့ ပြောတယ်။

‘ဒီတော့ ...’

‘ငါ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ကွာ။ မင်း ငါ့ကို တယောထိုးပြပါလား’

သူ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တယ်။ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ တယောတံကို ကိုင်ပြီး ထိုးနေရင်း ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကို သတိရလိုက်မိတယ်။ သူတို့သာ အခု ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ တောင်စောင်း အိမ်ထဲက ဆီမီးခွက်အလင်းရောင်ကို မြင်ရရင်ဖြင့် ...။ သူတို့သာ ဝက်မကြီးရဲ့ ညည်းသံအကြားက ကျွန်တော့်ရဲ့ တယောသံကို ကြားရရင်ဖြင့် ...။ တွေးကြည့်ပေတဲ့လည်း ဘယ်သူမှတော့ ကြားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွာသူ

ရွာသားတွေတောင် ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြားဆို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အနီးဆုံး အိမ်တောင် မိတာတစ်ရာလောက် ဝေးတယ်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးက သည်းနေတယ်။ ရွာနေကျ၊ စွေနေပုံ မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သဲကြီးမဲကြီးကို ရွာနေတာ။ အမိုးပေါ်ကို ကျတဲ့ မိုးရေ သံကို အကျယ်ကြီး ကြားနေရတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ လူးအဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ပိုဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမျှ အံ့အားသင့်စရာ မရှိလှဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ကတော့ ပြန်လည် ပညာအပေးခံရရင်း ဒီတောင်ပေါ်မှာ အရိုးထုတ်ရမယ့်ပုံ ပေါ်နေတယ်။ ပါတီက ချမှတ်ထားတဲ့ မူအရတော့ ခုလို ပြန်လည် ပညာအပေးခံရတဲ့ လူငယ်တွေဟာ နှစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်တယ်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးဆိုရင် နှစ်နှစ်ကျော်ရင် မိဘနဲ့ ပြန်ဆုံကြရတယ်။ မိဘဆီ ပြန်ကြရတယ်။ ဒါက ပုံမှန်အနေအထားမှာ။ ပြည်သူ့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ခံရတဲ့သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေ အတွက်ကတော့ တစ်မျိုး။ အိမ်ပြန်ရဖို့လမ်း သိပ်မရှိဘူး။ တစ်ထောင်မှာ သုံးယောက်လောက်ပဲ အိမ်ပြန်ကြရတယ်။ ဒီတော့လည်း လူးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘူးလို့ပဲ ဆိုရလိမ့်မယ်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ တောင်ပေါ်က ဒီအိမ်မှာ ဆံဖြူ သွားကျိုး ဘဝရောက်ပြီး နောက်ဆုံး ဇီဝိန်ချုပ်ရမယ့် အခြေအနေပဲ။ စိတ်မချမ်းသာစရာ၊ အိပ်မပျော်နိုင်စရာ အကြောင်းတွေကတော့ အပုံကြီးပါ။

အဲဒီညကတော့ မိုးဇတ်က နည်းနည်း၊ ဗရာမ်က နည်းနည်း ကျွန်တော် တယောထိုးတယ်။ ဗေထိုဗင်ရဲ့ ဆိုနတာနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေတဲ့လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကတော့ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာပုံ မရဘူး။

‘တစ်ခုခု ထိုးဦးကွာ’လို့ သူက ပြောတယ်။

‘ဘာ ထိုးရမလဲ’

‘တစ်ခုခုကွာ။ နည်းနည်းလောက် စိတ်ရွှင်လာမယ့်ဟာမျိုးပေါ့’

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားလို့ ရနိုင်သမျှ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဘာမျှတော့ ပေါ်မလာဘူး။

လူးက တော်လှန်ရေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းတယ်။
'အဲဒါကို မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ'လို့ သူက မေးတယ်။
'ကောင်းသား'

ကျွန်တော်လည်း တယောသံနဲ့ လိုက်ဖြည့်ပေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီ သီချင်းရဲ့ မူရင်းက တိဘက်တွေရဲ့သီချင်း။ တရုတ်တွေက သဘောကျ လို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သီချင်း လုပ်ထားတယ်။ စာသား ပြောင်းထားတယ်။ တေးသွားကတော့ မူရင်းအတိုင်းပဲ။ မြူးတယ်။ လူး လည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ တက်ကြွလာပုံရတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထပြီး ခုန်နေတယ်။ အမိုးဆီက ယိုစီးလာတဲ့ မိုးရေစက်တွေ ကျသံတွေနဲ့အတူ စီးချက်ကျကျ ခုန်နေတယ်။

တစ်ထောင်မှာ သုံးယောက်ကိစ္စ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပြန်ရောက် လာတယ်။ လူးထက်စာရင် ကျွန်တော်က တစ်ထောင်မှာ သုံးယောက် စာရင်း ဝင်နိုင်သေးတယ်။ လူးအတွက်ကတော့ မလွယ်လှဘူး။ ဥပမာ ဆိုပါစို့၊ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ရဲ့တယောလက်သံ ကောင်းလာခဲ့ရင် ယုံကျင်း ဒေသရဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး ကော်မတီအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆင့်ခေါ်ပြီး ဝါဒဖြန့်ချိရေး တေးတွေကို တယောထိုးခိုင်းကောင်း ခိုင်းမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလားအလာကလေး ရှိတယ်။ လူးမှာက ဘာမျှ မရှိဘူး။ တယော မထိုးတတ်ဘူး။ ဘတ်စကက်ဘောတို့၊ ဘောလုံးကန်တာတို့ ဆိုတာကလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ထောင်မှာ သုံးယောက်စာရင်းထဲ ဝင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်း တစ်ခုမျှ သူ့မှာ မရှိ ဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ သူ့အနေနဲ့တော့ ယောင်လို့များတောင် စိတ်မကူးနဲ့ တော့လို့ ဆိုရမယ်။

လူးမှာ တော်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ စကားပြော ကောင်းတယ်။ ကြုံရာ ဇာတ်ကွက်ဆင် ပြောနိုင်တယ်။ သိပ်မဆိုးဘူးလို့ ပြောမယ်ဆို ပြောနိုင်ပေတဲ့ သိပ်အလားအလာမရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုးပဲ။ ဒီကနေ့ ခေတ် လူသားတွေဟာ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်တွေနဲ့ ဝေးခဲ့ကြပြီပဲ။ ဆိုရှယ်လစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်းရှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ဖြစ်။

ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကနေ့ခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ပုံပြောကောင်း တဲ့ လူမှ မလိုတော့ပဲ။

ဒါပေတဲ့ လူးရဲ့ အရည်အချင်းကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူ၊ ချီးမြှောက်တဲ့ သူတော့လည်း ရှိသေးတယ်။ သူကတော့ ကျေးရွာလူကြီးပဲ။ စကားကို သိလို့ စိကာပတ်ကုံး စကားပြောနိုင်တဲ့လူကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ နောက် ဆုံး လက်ကျန် လူသားတစ်ဦးလို့ပဲ ဆိုရမယ်။

ဖီးနစ် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာနေတဲ့ လူတွေက ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ် ဆိုတဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေနဲ့ ဝေးလှတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံတောင် ရောက်ဖူးတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ လူးနဲ့ ကျွန်တော်က တော့ ကျေးရွာလူကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တွေ ပြောပြဖူးတယ်။ သူက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေ ထပ်ပြီး ပြောစမ်း ပါဦးဆိုပြီး တောင်းဆိုလေ့ ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ နောက်လဆိုရင် ယုံ ကျင်းမှာ ရုပ်ရှင်ပြလိမ့်မယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ ရွာလူကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ လူးကို သွားကြည့်ခိုင်းတယ်။ ရွာကနေ အဲဒီကို အသွား နှစ်ရက်၊ အပြန် နှစ်ရက် ကြာတယ်။ ရွာကနေထွက်ပြီး နှစ်ရက်ကြာတဲ့နေ့မှာ ရောက်မယ်။ ရောက်တဲ့ ညနေမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမယ်။ ရွာပြန်ရောက်ရင်တော့ ကျေးရွာ လူကြီးနဲ့ တစ်ရွာလုံးကို ကျွန်တော်တို့က ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြန်ပြော ရမယ်။ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာလောက် ကြာအောင် ရှာကြံ ပြောရတော့မှာပဲ။

ကောင်းပြီဟေ့ ဆိုပြီး ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ စိန်ခေါ်သံကို လက်ခံ လိုက်ကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သေချာအောင် ရုပ်ရှင်ကို နှစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ကို အဲဒီက အထက်တန်းကျောင်းရဲ့ ဘတ် စကက်ဘောကွင်းထဲမှာ ပြတယ်ဆိုတော့ လဟာပြင်ရုံသဘောပဲ။ အဲဒီက ကောင်မလေးတွေကလည်း လှပပါ။ ဒါပေတဲ့ သူတို့ကို ငမ်းမနေနိုင်သေး ဘူး။ ရုပ်ရှင်ကို အာရုံစိုက်နေရသေးတာကိုး။ မင်းသား မင်းသမီးတွေ ဝတ်တာစားတာ၊ ပြောတာဆိုတာတွေ မှတ်နေရရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အခန်း အပြောင်းအလဲတို့၊ သီချင်းတို့ စတာတွေကိုလည်း မှတ်နေရသေးတယ်။

ရွာပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'ပါးစပ်ပြော ရုပ်ရှင်ပြပွဲ'ကို

ကျင်းပရတော့တာပဲ။ ဒါမျိုးကို ဒီတောင်ရိုးပေါ်က လူတွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကြားဖူးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တဲရဲ့ ရှေ့ ဆီက မြေကွက်လပ်မှာ တစ်ရွာလုံးက လူတွေ ပြည့်လျှံလို့ကို နေတာပဲ။ ကျေးရွာလူကြီးကတော့ ရှေ့ဆုံးတန်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ထိုင်တယ်။ လက်တစ်ဖက်က ဝါးဆေးတံရှည်ရှည်နဲ့ တခြားလက်ထဲမှာ 'မြေပြင် ပေါ်က ဖီးနစ်'ကို ကိုင်လို့။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ ပြောတဲ့အချိန် ဘယ်လောက် ကြာသလဲဆိုတာ မှတ်ချင်လို့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟောစပြောစ မရှိလို့ လန့်နေပေတဲ့ နောက် တော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ပြေဆို ကျွန်တော်က ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခန်း နဲ့ တစ်ခန်းအကြားက အပြင်အဆင်လောက်ပဲ ပြောရလို့။ လူးကတော့ ပိုင်ပြီးသား။ ဇာတ်လမ်း ပြောလိုက်၊ ဟန်အမူအရာကလေးလည်း ထည့် လိုက်။ အသံနေ အသံထားကလည်း ပါသေးတယ်။ ဒီတော့လည်း သူက ပရိသတ်ကို အပြတ် ထိန်းထားနိုင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ စိတ်ဝင်စား စရာကလေးတွေလည်း ထည့်ပြောရုံ မကဘူး။ ပရိသတ်နဲ့ အမေးအဖြေ ကလေးတွေလည်း လုပ်သေးတာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောလို့ဆိုလို့ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့လို့ ပြောတာထက် လူး ပြောလို့ဆိုလို့ ပြီးတော့လို့ ပြော ရင် ကောင်းမယ်။ လူးက ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲစာ ပြောလို့ဆိုလို့ ပြီးတော့ ပရိသတ်က သိပ်သဘောကျတာ။

'နောက်လကျရင် ...'လို့ အစချိပြီး ပြောရင်း ကျေးရွာလူကြီးက ခုံခုံညားညား ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ 'နောက်ထပ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ မင်းတို့ကို လွှတ်ဦးမယ်။ ရွာမှာ၊ ယာထဲမှာ မင်းတို့ အလုပ်လုပ်သလိုပဲ လုပ်အားခ ရမယ်'လို့ ပြောတယ်။

အစတော့ လိုလားအပ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်မိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီပြောင်းလဲမှုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လူးရဲ့ ဘဝ၊ အထူးသဖြင့် လူးရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားဖို့ အကြောင်းတစ်ခုပဲရယ်လို့ ရေးရေးကလေးမှ မထင်မှတ်ခဲ့မိကြဘူး။

* * *

ဖီးနစ်တောင်တန်းရဲ့ မင်းသမီးကလေးက ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ အဝတ်ဖိနပ်ကို စီးတယ်။ အပ်ချုပ်စက်ကို နင်းလိုက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခြေချောင်းကလေးတွေ ကွေးတာ၊ ဆန့်တာကို တွေ့နေရတယ်။ သူ့ဖိနပ်ကလေးက သူ့ဘာသာ ချုပ်ထားတာမျိုး။ ဘာမျှ အဆန်းတကြယ် ပြောစရာ မရှိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းလိုလို ဖိနပ်မစီး ကြတဲ့ အရပ်မှာ အဲဒီလို ဖိနပ်ဝတ်ထားတာလေး တွေ့ရပြန်တော့လည်း မျက်စိ ခံတွင်းတွေ့စရာပဲ။ ဆန်းနေတယ်၊ ခေတ်မီနေတယ်ပေါ့။ နိုင်လွန် ခြေအိတ် အဖြူကလေးနဲ့ ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ခြေထောက်နဲ့ ခြေကျင်း ဝတ် နေရာကလေးက ကြည့်လို့ ကောင်းနေပြန်တယ်။

ကျောဘက်မှာက သူ့ကျစ်ဆံမြီးကလေး ကျနေတယ်။ လုံးပတ်က သုံး၊ လေး စင်တီမီတာလောက်ပဲ ရှိမှာ။ ကျစ်ဆံမြီးကလေးရဲ့ အဆုံးမှာ တော့ အနီရောင် ပိုးသားဖဲကြိုးကလေး စည်းထားတယ်။

အပ်ချုပ်စက်ရဲ့ အပေါ်ဆီကို သူ့ကိုယ်ကလေး ငိုက်လိုက်တယ် ဆိုရင် ဘဲဥပုံကျကျ သူ့မျက်နှာကလေးနဲ့ ဘလောက်အင်္ကျီ ဖြူဖြူကလေး ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ပုံကလေးဟာ စက်ပေါ်က ပြောင်လက်နေတဲ့ သတ္တုပြား ပေါ်မှာ ပေါ်နေတယ်။ မျက်လုံးကလေးတွေကတော့ တောက်ပနေတယ်။ ယုံကျင်းမှာသာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဒေသတစ်ခုလုံးမှာ အတောက်ပဆုံး မျက် လုံးလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။

သူတို့နေတဲ့ ရွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာ အကြားမှာ အင်မတန် နက် စောက်တဲ့ ချောက်ကြီး ခြားနေတယ်။ သူ့အဖေကြီးက ဒီတောင်တန်း တစ်ခုလုံးအပေါ်က တစ်ဦးတည်းသော အပ်ချုပ်ဆရာကြီးပဲ။ ခရီး ယာယီ များလို့ အိမ်မှာမရှိတာ များတယ်။ သူတို့အိမ်ကလေးက အိုပေတဲ့ ကျယ် ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိတယ်။ အိမ်ဆိုပေတဲ့ အိမ်ဆိုင်ပေါ့။ အဘိုးကြီးက အတော်ကြီးကို အပ်ထည်များတယ်။ တောင်တန်းပေါ်က မိသားစု တစ်ခု ခုမှာ အဝတ်အထည် လိုပြီဟေ့ဆိုရင် ပထမဆုံးကတော့ အပ်ချုပ်ဆရာ ကြီးနဲ့ ချုပ်ချင်တဲ့ပုံ ညှိ၊ ဈေးညှိ၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်လောက် သူ လာပြီး

ချုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ညှိ၊ ပြီးရင် ယုံကျင်းအထိသွားပြီ အထည်စ ဝယ်၊ သူ ပေးတဲ့ ရက်ချိန်းရောက်ရင် သူ့ဆီ အထမ်းသမားတွေ လွှတ်ပေးပြီး သူ့ကို ခေါ်ရတယ်။ သန်သန်မာမာ ယောက်ျားသားတွေ လိုတယ်။ လိုဆို သူ့အပ်ချုပ်စက်ကိုပါ ထမ်းလာရမှာကိုး။

အပ်ချုပ်ဆရာကြီးမှာ အပ်ချုပ်စက် နှစ်လုံး ရှိတယ်။ ခရီးသွားတဲ့ အခါ သူနဲ့အတူ သယ်ရတဲ့ အပ်ချုပ်စက်က အဟောင်း။ တော်တော့ကို ဟောင်းနေပြီ။ ဘယ်က ထုတ်လုပ်တယ်၊ ဘာနာမည် ဆိုတာတွေ ရှာလို့ မှ မရတော့ဘူး။ ဒုတိယ တစ်လုံးကတော့ အသစ်ပဲ။ ရှန်ဟဲမှာ လုပ်တာ။ အိမ်မှာ သူ့သမီး 'အပ်ချုပ်သမကလေး' နဲ့အတူ ထားခဲ့လေ့ ရှိတယ်။ အဘိုးကြီးက ခရီးထွက်ရင် သူ့သမီးကလေးကို ခေါ်သွားလေ့ မရှိဘူး။ ဒီတော့လည်း ပိုးချင်ပန်းချင်တဲ့ လူပျိုတွေအတွက်တော့ ခက်သပေါ့။

အပ်ချုပ်ဆရာကြီးကတော့ ဘုရင်လို နေတာပဲ။ သူ သွားတဲ့အရပ် မှာ ပွဲလမ်းကလေး တစ်ခုလို့ကို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူ ရောက်နေချိန် မှာဆို အဝတ်အထည် ချုပ်ပေးရမယ့်အိမ်မှာ အပ်ချုပ်စက်သံ တည်ညံ့ ကြားနေရတယ်။ ရွာမှာ အာရုံစိုက်ရမယ့် အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်သွားတာပဲ။ အိမ်ရှင်အနေနဲ့ကလည်း တို့ ဘယ်လောက် တတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကြွားနိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ။ သူ့ကိုတော့ ကောင်းပေ့ဆိုတာ၊ သူ စားချင်တာ ကျွေးရတယ်။ နှစ်သစ်ကူးပွဲနဲ့များ နီးနေလို့ ပြင်ဆင်နေကြချိန်များဆိုရင် ဝက်တွေ၊ ဘာတွေတောင် ပေါ်တာ။ ရွာတစ်ရွာရောက်တိုင်း သူက တစ် ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက်တော့ နေတယ်။ မနေလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ အဝတ်အပ်ချင်တဲ့ လူတွေက တစ်ဦးပြီး တစ်ဦးကိုး။

လူးနဲ့ ကျွန်တော် အပ်ချုပ်ဆရာကြီးနဲ့ ပထမဆုံး ဆုံမိတာက 'လေးလုံး'ဆီ အလည်သွားကြတုန်းကပဲ။ လေးလုံးက အရင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ တခြားရွာ တစ်ရွာကို အပို့ခံထားရတဲ့သူ။ အဲဒီနေ့က မိုးရွာနေတယ်။ တောင်ခိုးတွေ လည်း ရှိ၊ လမ်းက မတ်စောက်ရုံ မကဘူး၊ ချော်လည်း ချော်နေလေ တော့ အတော့်ကို သတိထားပြီး လျှောက်ရတယ်။ အဲဒီလောက် သတိ

ထားပြီး လျှောက်နေပေတဲ့ မကြာမကြာ ရွံ့ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
 လဲကြသေးတယ်။ တောင်ကွေ့တစ်နေရာ ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီက လာနေတဲ့ လူတစ်သိုက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်
 ရတယ်။ အထမ်းသမားတွေ ထမ်းလာတဲ့ ထမ်းစင်ပေါ်မှာတော့ လူလတ်
 ပိုင်း တစ်ယောက်။ ဝေါယာဉ် အခန့်သားစီးပြီး တိုင်းခန်းလှည့်လာသလို
 မျိုး။ သူ့နောက်ကတော့ အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးကို ကျောမှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး
 ထမ်းလာတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ထမ်းစင်ပေါ်က လူက သူ့ကိုယ်ကို အသာ
 ငိုက်ပြီး ထမ်းလာတဲ့ အထမ်းသမားတွေကို တစ်ခုခု မေးလိုက်တယ်။
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးနေပုံမျိုးပဲ။

သူက ပိန်ပိန်၊ သွယ်သွယ်ရယ်။ မနိမ့်မမြင့်ပဲ။ မျက်နှာပေါ်မှာ
 တော့ အရေးအကြောင်းတွေနဲ့။ ဒါပေတဲ့ သန်သန်စွမ်းစွမ်း ရှိပုံပဲ။ သူ့
 ထမ်းစင်က ဝါးလုံးနဲ့ လုပ်ထားတာ။ အထမ်းသမားက ရှေ့တစ်ယောက်၊
 နောက်တစ်ယောက်။ ထမ်းစင်ပေါ်က ကုလားထိုင်နဲ့ ဝါးလုံးနဲ့ ထိလိုက်
 တိုင်း ထွက်လာတဲ့ အသံကတော့ အထမ်းသမားတွေရဲ့ ဖြည်းဖြည်း
 လေးလေး လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ စည်းချက်ကိုက်တယ်လို့ ပြောရ
 လိမ့်မယ်။

အပ်ချုပ်သည်ကြီးကို ထမ်းလာတဲ့ ထမ်းစင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်
 ယောက် ဆုံတဲ့နေရာမှာ အပ်ချုပ်ဆရာကြီးက ထမ်းစင်ပေါ်ကနေ ကိုယ်ကို
 အသာကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းနားကို ကပ်လိုက်တယ်။ အတော်ကလေး
 နီးသမို့ သူ့အသက်ရှူသံတောင် ကြားလိုက်ရတယ်။ 'ဝီ-အို-လင်' ရယ်
 လို့ ငေါက်လိုက်သလို ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား
 လုံးကို တရုတ်သံနဲ့ ပြောလိုက်တာပဲ။

သူ့အသံက မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ လန့်
 သွားလို့ ခုန်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီတော့ သူက အားရပါးရ ရယ်တယ်။
 ချက်ချင်းကို အပြောင်းအလဲလုပ်နိုင်တဲ့ လူကြီးပဲ။

'ကျုပ်တို့ ဟောဒီတောင်ပေါ်မှာတော့ အပ်ချုပ်ဆရာကြီးဟာ ခရီး

၄။ Violin ကို ဆိုလိုသည်။

အသွားနိုင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျား သိလား ...'လို့ အထမ်း သမားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို မေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ပြန်မဖြေရသေးဘူး။ အပ်ချုပ်ဆရာကြီးက ဝင် ပြောတယ်။

'ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ယန်အန်းအထိတောင် သွားတာ။ ယုံကျင်းကနေ ကီလိုမီတာ နှစ်ရာလောက် ဝေးသေးတယ်။ ငါ ငယ်ငယ် တုန်းက မင်းမှာရှိတဲ့ တူရိယာပစ္စည်းမျိုး ငါ့ဆရာကြီးဆီမှာရှိတာ တွေ ဖူးတယ်။ နံရံမှာ ချိတ်ထားတာ။ ဘေးလူ အထင်ကြီးအောင်ပေါ့ကွာ'

နောက်ထပ် သူက ဘာမျှ မပြောတော့ဘူး။ အထမ်းသမားတွေ လည်း ဆက်ပြီး ထမ်းသွားကြတော့တယ်။

မြင်ကွင်းကနေ ပျောက်မသွားခင်ကလေးမှာ သူက လှည့်ပြီး 'ဝိ- အို-လင်'လို့ အော်လိုက်ပြန်တယ်။

သူ့အထမ်းသမားတွေရယ်၊ နောက်က လိုက်လာတဲ့ ယာသမား ဆယ်ယောက်လောက်ကလည်း အသာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြရင်း 'ဝိ-အို-လင်'လို့ သံပြိုင် အော်လိုက်ကြတယ်။ အင်္ဂလိပ် စကားလုံးသံ တော့ မပေါက်ဘူး။ သရဲသဘက် စီးပြီး အော်သံမျိုး ပေါက်သွားတယ်။

အားပါးတရ ရယ်ကြပြန်တာများ ကလေးတစ်သိုက်လိုပဲ။ မဟုတ်က ဟုတ်က လုပ်ပြီး ကျေနပ်သွားသလိုမျိုး။ ပြီးတော့မှ အသာ ခေါင်းညွတ် ပြပြီး ဆက်ထွက်သွားကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်ပဲ မြူတွေအကြားမှာ သူ တို့ လူသိုက် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့တယ်။

နောက် လေးငါးပတ်လောက် ကြာတော့ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် တို့ ရောက်သွားကြတယ်။ ခြံထဲမှာ ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်က ကျွန်တော် တို့ကို စိုက်ကြည့်နေပေတဲ့ ဟောင်တော့ မဟောင်ဘူး။ အိမ်ဆိုင်ကလေး ထဲကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အဘိုးကြီး မရှိတော့ သူ့သမီး အပ်ချုပ်သမကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံစကားပြောတယ်။ လူးရဲ့ ဘောင်းဘီကို ငါးစင်တီမီတာလောက် ဆက်ပေးဖို့ သူ့ကို ပြောရတယ်။ လူးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အစားအသောက်က မကောင်း၊ အိပ်ရေးက

ပျက်၊ အမြဲလို ပူပင်သောက ပွားနေရတာတောင် အရပ်က ရှည်လို၊
ကောင်းနေတုန်း။

လူးက အပ်ချုပ်သမကလေးကို သူ့ဘာသာ မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး
သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိုးထဲလေထဲ တောင်လမ်းတစ်နေရာမှာ မြူတွေ
ဆိုင်းနေတုန်းက တွေ့ခဲ့ကြပုံကို ပြန်ပြောတယ်။ အဘိုးကြီးက အင်္ဂလိပ်
အသံထွက်နဲ့ အော်ပုံတောင် လုပ်ပြနေသေးတယ်။ လူးက လူတစ်ယောက်
ရဲ့ ဟန်ပန်ကို ပုံတူပြန်လုပ်ပြတဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်။ မွေးရာပါ
ပဲ။ ဒီတော့ ကောင်မလေးခမျာ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်တော့တယ်။

သူ ရယ်နေတုန်း သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်
မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တောင်တန်းဘက်ဆီက ကောင်မလေးတွေ
လို မျက်လုံးက စူးစူးရဲရဲ ရှိပေတဲ့ မသွေးရသေးတဲ့ ကျောက်ကောင်း တစ်
စေ့လိုပဲ။ အရောင်မတင်ရသေးတဲ့ သတ္တုလိုပဲ။ မျက်လုံးကို ဝန်းရံထား
တဲ့ မျက်တောင်စက ရှည်ရှည် ကော့ကော့ရယ်။

‘အဖေကိုတော့ သိပ်ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။ သူက ကလေးကြီးလိုပဲ’
လို့ ကောင်မလေးက ပြောတယ်။

ဒါပေတဲ့ အားနာသွားပုံ ရတယ်။ အသာ မျက်လွှာချလိုက်ပြီး
အပ်ချုပ်စက်ခုံကို သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ အသာ ကုတ်နေတယ်။

‘ကျွန်မ သိပ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမေ ဆုံးသွားတယ်။
အဲဒီကတည်းကပဲ အဖေကတော့ သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတော့တာပဲ’

ကောင်မလေးရဲ့ အသားအရောင်က ဝင်းနေတာပဲ။ သူ့ဟန်ပန်
ကတော့ ယဉ်တယ်။ သူ့မျက်နှာက မြင်တာနဲ့ ကျလောက်တဲ့ အလှမျိုးနဲ့။
ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရှန်ဟဲလုပ် အပ်ချုပ်စက်နဲ့ ချုပ်နေတဲ့
သူ့ကို ထိုင်ပြီး မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ဘူး။

ဆိုလိုလုပ်ထားတဲ့ အခန်းက အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာချည်းပဲ မဟုတ်
ဘူး။ ထမင်းစားခန်းလည်း ထမင်းစားခန်း။ ကြမ်းခင်းကတော့ ညိုညစ်
ညစ်ရယ်။ အဝါစက်၊ အနက်စက် အပြောက်မျိုးစုံနဲ့။ နေ့တိုင်း ရေဆေးပုံ
မရဘူးဆိုတာ မြင်တာနဲ့ ပြောနိုင်တယ်။ အခန်းအလယ်လောက်ကို ဖြတ်

ပြီး တန်းထားတဲ့ ကြိုးတန်းပေါ်မှာတော့ ချုပ်ပြီးသား အဝတ်အထည်တွေ ချိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ချိတ်ထားတယ်။ အခန်းထောင့်တွေမှာတော့ အဝတ်တွေ ခေါက်ပြီး ပုံထားတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအပေါ်တွေမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ပြေးလွှားနေတယ်။ အခန်းကို ကြည့်ရတာ ဘာမျှ စနစ်တကျရှိပုံ မရဘူး။ လှလှပပ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိဘူး။ ဖြစ်သလို နေကြတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်မိတယ်။ အတော့်ကို အံ့အားသင့်လိုက်မိတယ်။ အံ့အားသင့်ဆို တောင်ပေါ်က လူအများစု စာမှ မတတ်ကြပဲ။ စာအုပ်ကိုများ ကိုင်မကြည့်ရတာကိုက ကြာလှပြီ။ ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်ဆီသွားပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ စာအုပ်က အဝတ်အထည် ဆိုးဆေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကတ်တလောက်မို့ စိတ်ပျက်သွားလိုက်မိတယ်။

‘ခင်ဗျား စာဖတ်တတ်သလား’လို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးကြည့်မိတယ်။

‘သိပ်တော့ မတတ်ဘူး’လို့ ဖြေတယ်။ ရှက်သွားပုံတော့ မရဘူး။ သူက ဆက်ပြောတယ်။ ‘အဲဒီလို ပြောလို့ ကျွန်မကိုတော့ ခပ်တုံးတုံးရယ်လို့ မထင်နဲ့နော်။ ကျွန်မက စာဖတ်နိုင်၊ ရေးနိုင်တဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကြိုက်တယ်။ ဥပမာ၊ မြို့က လာတဲ့ လူငယ်တွေနဲ့ ပြောရဆိုရတာမျိုး။ ရှင် သတိထားမိလား။ ရှင်တို့ ဝင်လာတုန်းက ကျွန်မ ခွေးကြီးက မဟောင်တာ။ သူက ကျွန်မအကြိုက်ကို သိတယ်’

သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကို ထပြန်မသွားစေချင်သေးတဲ့ ပုံပဲ။ ထိုင်နေတဲ့ ခွေးခြေကနေ ထပြီး အခန်းအလယ်ကောင်နားဆီက မီးဖိုကို မီးသွားမွှေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိုးတစ်လုံးထဲမှာ ရေဖြည့်ပြီး မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်တယ်။ လူးကတော့ ကောင်မလေး လုပ်နေသမျှ မျက်စိဒေါက်ထောက် လိုက်ကြည့်နေရင်း ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့လား။ ရေခွေးသက်သက် ကျိုတာလား’လို့ လှမ်းပြီး မေးလိုက်တယ်။

‘ရေနွေးသက်သက် ကျိုတာ’လို့ သူက ဖြေတယ်။

ဒီတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီတောင်ပေါ်မှာက ရေနွေးလာသောက်ပါဦးလို့ ဖိတ်တယ်ဆိုရင် ဖိတ်တဲ့ အိမ်ရှင်က ရေနွေးချည်းတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရေနွေးထဲ ကြက်ဥဖောက် ထည့်၊ သကြားထည့်ပြီး ဟင်းချိုရည်လို လုပ်ပြီး တိုက်တာ။

‘ဒီမယ် အပ်ချုပ်သမကလေးရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အကြား မှာ တူတာတွေ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား သိလား’လို့ လူးက မေးလိုက်တယ်။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်။ လောင်းမလား’

‘ကျွန်မက ဘာနဲ့ သွားလောင်းရမလဲ’

‘ဘာနဲ့လောင်းလောင်း၊ ကြိုက်ရာနဲ့ လောင်း။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့် အကြားမှာ တူတာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သက်သေပြနိုင်တယ်’

ခဏကြာတော့ သူက တွေးနေတယ်။

‘ကျွန်မ ရှုံးရင် ရှင့်ဘောင်းဘီကို အလကား ချုပ်ပေးမယ်’လို့ သူ က ပြောတယ်။

‘ကောင်းပြီ’လို့ လူးက လက်ခံလိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျား ဘယ်ဘက် ခြေ ထောက်က ဖိနပ်နဲ့ ခြေအိတ် ချွတ်လိုက်’လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အပ်ချုပ်သမကလေးက ခဏတော့ ကြောင်သွားပုံရတယ်။ ပြီးမှ ဖိနပ်နဲ့ ခြေအိတ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ခြေထောက်ကတော့ သာမန်ပဲ။ သူ့အရွယ်ထက်စာရင် သေးသလိုပဲ။ ညှိတယ်။ သွေးကြောကလေးတွေက ပြာလို့။ ခြေသည်းကလေးတွေက လက်နေတယ်။

လူးက ရွံ့ပေပေ၊ အရိုးပေါ် အရေတင် ခြေထောက်ကို ကောင်မ လေး ခြေထောက်နဲ့ ယှဉ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ထူးထူးခြားခြား တူနေတာ တစ်ခု တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခြေမကြီးဘေးက ခြေချောင်းကလေးတွေက ကျန်တဲ့ ခြေချောင်းတွေထက် ရှည်နေတယ်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ ရွာကို မိုးမချုပ်ခင်ရောက်ဖို့ သူတို့ဆီကနေ နေ့ခင်း သုံးနာရီလောက်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမှာ လူ့ကို ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိတယ်။

‘အပ်ချုပ်သမကလေးကို မင်း ကြိုက်သလား’

သူက ပြန်မဖြေသေးဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေတယ်။

‘မင်း ကြိုက်လိုက်မိပြီလား’လို့ သူ့ဆီက အဖြေ မရရအောင် ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်တယ်။

‘ကောင်မလေးက ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အလှမ်းဝေးနေသေးတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ပြောရရင်ပေါ့လေ ...’လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

* * *

မည်းမှောင်နေတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းအဆုံးဆီက အလင်းရောင်ကလေး တစ်ခု လှုပ်ရှားရင်း ပေါ်လာတာကို တွေ့ရတိုင်း စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်လိုက်မိတယ်။ အလင်းရောင်လက်လက် အစက်ကလေးရယ် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ရယ်နဲ့။ လိုဏ်ခေါင်းရဲ့ကြမ်းပြင်က နိမ့်ပြီး ချိုင့်လို ဖြစ်သွားတဲ့အခါ အလင်းရောင်ကလေးက အတော်ကြာအောင် ပျောက်သွားတယ်။ အသံကတော့ ငြိမ်မသွားဘူး။ ဝန်ပါတဲ့ ခြင်းတောင်းနဲ့ မြေကြီး ထိသွားတဲ့အသံ။ လူ့ရဲ့ သက်ပြင်းချသံတွေကို တော့ ကြားနေရသေးတယ်။ အသံက မှောင်မည်းနေတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲက ထွက်လာတာ။ လိုဏ်သံနဲ့ ပဲ့တင်သံဖြစ်ပြီး ပေါ်လာတဲ့ အသံပဲ။

အလင်းရောင်ကလေး ပြန်ပြန်ပေါ်လာပြန်တော့လည်း အမှောင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ အိပ်မက်ဆိုးထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးလိုပဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ အမှောင်ထဲမှာ ပျောက်နေတာမျိုး။

တကယ်တော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ပဲ။ သူ့နဖူးပေါ်က ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး လင်းနေတာ။ ကျွန်တော်တို့ ‘ကျောက်မီးသွေး မိုင်းကလေး’လို့ ခေါ်ကြတဲ့အထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ တစ်ခါတလေ လိုဏ်ခေါင်းက နိမ့်လွန်းတော့ သူလည်း လေးဖက်တွား သွားရ

ရှာတယ်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းက ဗလာ။ ဒါပေတဲ့ တောင်းကို ဆွဲဖို့ ကိုယ်
မှာ ကြိုးသိုင်းထားရတယ်။ တောင်းထဲမှာ ကျောက်မီးသွေး အကြမ်းတုံး
တွေ အပြည့်ထည့်ပြီး ရှေ့ကနေ ဆွဲရတယ်။ အလေးကြီးပဲ။

ကျွန်တော့်နားဆီ ရောက်တော့ ကျွန်တော်က လှမ်းယူပြီး သယ်ရ
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်အထက်ပိုင်းက ဗလာ။ ကျောက်မီးသွေး
မှုန့် အထပ်ထပ်နဲ့ပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ် မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က
တော့ သူ့လို ခြင်းတောင်းကို နောက်မှာ ထားပြီး ရှေ့က မဆွဲချင်ဘူး။
ခြင်းတောင်းကို ရှေ့မှာ ထားပြီး တွန်းတယ်။ လိုဏ်ခေါင်းကနေ ထွက်
ဖို့ နေရာမို့ အတော်ကလေး ကျယ်တယ်။ လိုဏ်ခေါင်းရဲ့ မျက်နှာကြက်
ကလည်း မြင့်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ တစ်ခါတလေတော့ လူးက အပြင်ဘက်
ရောက်တဲ့အထိ ဝိုင်းပြီး သယ်ပေးတတ်တယ်။ အပြင်ရောက်တော့ ဖတ်
ဖတ်ကို မောရောပဲ။ တောင်းထဲက ကျောက်မီးသွေး အကြမ်းတွေကို မြေ
ပေါ် ပုံချလိုက်တယ်ဆိုရင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထကရောပဲ။ အဲဒီ
အထဲမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်လွှဲချလိုက်ချင်မိတယ်။

မိုးသားထဲက၊ ဖိနပ်ငှက်တောင်ရိုးက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဆိုရင်
ကြေးနီထွက်တဲ့ မိုင်းတွေ ရှိခဲ့တဲ့အတွက် နာမည် အတော်ကြီးခဲ့တာ။
ခုတော့ ကြေးနီမိုင်းတွေ မရှိသလောက်ပဲ။ အပျက်အစီး အယိုအယွင်း
ကလေးတွေပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ဒါပေတဲ့ ကျောက်မီးသွေး မိုင်းကလေး
တွေတော့ ရှိသေးတယ်။ ဘာစက်မှုကိရိယာမှ မရှိဘူး။ လူအားနဲ့ပဲ လုပ်
ကြရတာ။ ဒီကျောက်မီးသွေးမိုင်းတွေ အားလုံးကလည်း ဒီတောင်ရိုးပေါ်
က လယ်သမား၊ ယာသမားတွေ အားလုံး စုပေါင်းပိုင်တာ။ ဒီအရပ်ဒေသ
အတွက်၊ လောင်စာအတွက် ထုတ်လုပ်ပေးတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ။ အဲဒီ
မိုင်းတွင်းတွေရဲ့ မြေအောက် လိုဏ်တွေဆီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လူးလို မြို့က
လာတဲ့ လူငယ်တွေကို တစ်ဖန် ပညာပေးရေးမူအရ နှစ်လ အလုပ်လုပ်
ခိုင်းတယ် ဆိုတာကတော့ သိပ်မဆန်းလှဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ပြောရပ်ရှင် အောင်မြင်တယ် ဆိုပေတဲ့လည်း ဒီမှာ
အလုပ်မလုပ်ရဖို့ ကင်းလွတ်ခွင့်တော့ မရခဲ့ဘူး။

မှန်ရာကို ပြောရရင်တော့လည်း ခုလိုဒုက္ခမျိုး ရင်ဆိုင်နေရတာကို ကျွန်တော်တို့က မငြင်းဘူး။ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို လက်ခံတဲ့ သဘောပဲ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ရင်ကော့ခံမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ မြို့ကို ပြန်ရဖို့ဆိုတာ ကလည်း အခွင့်အရေးက သိပ်နည်းတယ်။ လူတစ်ထောင်မှာ သုံးယောက် လောက်ပဲ ပြန်ကြရမှာ။ ဒီကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲမှာ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကာလ ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတာ တစ်လျှောက်လုံးမှာ စွဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မထင်မိခဲ့ကြဘူး။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ပိုင်းထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာတွေမှာ စွဲထင် ကျန်ရစ်နေတယ်။ ဒီကနေ့အထိ 'ကျောက်မီးသွေး မိုင်း ကလေးတွေ'ဆိုတဲ့ အသံများ ကြားလိုက်ရင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကတောင် တုန်လှုပ်သွားမိတတ်တယ်။

မိုင်းတွင်းက မိတာ ခုနစ်ရာလောက် ရှည်တယ်။ အဝန်းဆီက မိတာ နှစ်ဆယ် အရှည်လောက်မှာ ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခပ်မြင့်မြင့် ဆိုရပေမဲ့ အဲဒီကလွဲလို့ မိုင်းတွင်းတစ်ခုလုံးဟာ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ပဲ။ ကြိုရာ၊ ရရာ သစ်ကိုင်းသစ်စတွေနဲ့ ရံထား၊ ကျားကန်ထားတာချည်းပဲ။ ဘာမျှ အခိုင် အမာ မရှိဘူး။ ကျောက်တုံးတွေကလည်း ဟိုက ပြုတ်ကျ၊ ဒီက ပြုတ်ကျ နဲ့ပဲ။ ကျောက်မီးသွေးအကြောကို တူးရတဲ့ ယာသမားအိုကြီး သုံးယောက် ကတော့ ဟိုတုန်းက ဘယ်လိုဘယ်ပုံဖြစ်ပြီး အသေအပျောက် ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြလေ့ ရှိတယ်။

ဒီတော့လည်း လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းထဲဆီကနေ အပြင်ဘက်ဆီကို ကျောက်မီးသွေးအကြမ်း ခြင်းတောင်းတစ်လုံး သယ်ထုတ်လာတိုင်း ရပ်ရှင်ရူးလက်^၅ ကစားနေရသလိုပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျောက်မီးသွေးတစ်ခြင်းကို အပေါက်ဝန်းဆီ သယ်ထုတ်နေတုန်း လူး ပြောတာကို ကြားလိုက်ရတယ်။

'ဘာလို့မှန်းတော့ မသိဘူးကွာ။ ဒီကို ရောက်စကတည်းက ငါ့ ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အတွေးတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဒီမိုင်းတွင်းထဲမှာ ငါ

၅။ Russian roulette ကို ဆိုလိုသည်။ လွယ်လွယ်ဆိုရသော် ဒီတစ်ချို့ မသေ သေးလျှင် နောက်တစ်ချို့ သေနိုင်သေးသည့် သဘောပင်။

သေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ’

သူ့စကားလည်း ကြားရော ကျွန်တော် အသက်မရှူနိုင်တော့သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အပေါက်ဝဆီကို ဆက်ပြီး သယ်လာနေတုန်း ကျွန်တော့် ကိုယ်မှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာတယ်။ လူး တွေးသလိုပဲ တွေးလိုက်မိ တာကိုး။ အဲဒီနေ့က စလို့ တို့တော့ ဒီနေရာကနေ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောက်တရားတစ်ခုကို ဝေမျှ ခံစား လိုက်ရတော့တယ်။

မိုင်းမှာ သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရတုန်းက ယာသမားတွေနဲ့ နေတဲ့ အိမ်ကြီးမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား နေကြတယ်။ ကျောက်နံရံ ကို မှီပြီး ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးပဲ။ ကျောက်ဆွယ်ကြီးတစ်ခု အောက်နားဆီမှာပဲ။ သင့်ပါတယ်။ မနက်ရောက်လို့ အိပ်ရာကနေ နိုးလာ တာနဲ့ အိမ်အမိုးပေါ်ကို ကျောက်ဆွယ်ဆီက ကျလာတဲ့ မိုးရေစက်အသံ ကို ကြားလာရတယ်။ အမိုးက သစ်ပင်က အခေါက်နဲ့ လုပ်ထားတာ။ အဲဒီလို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ ‘ဪ ... ငါတော့ အသက်ရှင်နေပါသေး ကလား ဆိုပြီး တွေးလိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေတဲ့ မနက်တိုင်း အဲဒီအိမ်ကလေးက ထွက်ပြီး မိုင်းတွင်းဆီ သွားတာ နဲ့ ဒီညတော့ ငါ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးရယ်လို့ တွေးပြီး ကြောက် မိရပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်တာ ပြောင် တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရာသီဥတု ရုတ်တရက် ပြောင်းလာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘူးလို့ တွေးလိုက် မိရင် ဒီတစ်ချိတော့ သေတော့မှာပဲ ထင်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာမိ တတ်ပြန်တယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း အလုပ်လုပ်နေရင်း ဟိုဟာတွေ မြင်၊ ဒီဟာတွေ မြင် မြင်လာတယ်။ ခြေထောက်အောက်ဘက်က မြေကြီးဟာ ပျော့လာတယ်။ အသက်ရှူလို့ မရချင်တော့ဘူး။ သေတော့မှာပဲလို့ ခံစား လိုက်မိတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ ကလေးဘဝက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မျက်စိထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတယ်။ သေခါနီး လူတွေဟာ

သူ့ဘဝကို သူ ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်လာတယ် ဆိုသလိုမျိုးပဲ။ မြေကြီးက ပျော့တွဲပြီး ကြက်ပေါင်စေးလို ဖြစ်နေတော့ လျှောက်နေရပေတဲ့ ခရီးမတွင်တော့သလိုပဲ။ လိုဏ်ခေါင်းထဲဆီက နားမခံသာလောက်အောင် ကျယ်တဲ့ ဟိန်းသံပေါ်လာပြီး လိုဏ်ခေါင်းရဲ့အမိုး ပြိုလာတော့မလိုပဲ။ ဒီလိုအခါ တအားကြီး ကြောက်လာပြီး လေးဖက်ထောက်လိုက်မိတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ အဖေတို့၊ အမေတို့ မျက်နှာတွေ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ ပေါ်လာတော့တယ်။ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နဲ့။ ပျောက်သွားတော့လည်း မိုင်းတွင်းထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ ဒီတော့ တွင်းအပေါက်ဝဘက်ဆီကို ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတယ်။ ခြေထောက် နားဆီက မြေကြီးအပေါ် စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ မိုင်းထဲမှာ သုံးတဲ့ မီးခွက်ရဲ့ အလင်းရောင်ကလေးထဲမှာ အဖော်မဲ့တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရမိတယ်။ ရှင်သန်လိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့အတူ အပေါက်ဝဆီကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်၊ ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ သွားနေတယ်။

မိုင်းမှာ လာအလုပ်လုပ်ရတဲ့ တတိယမြောက် အပတ်မှာ။ တစ်နေ့ အလုပ်လုပ်နေရင်း လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ရှိုက်နေသံကို ကြားလိုက်ရမိတယ်။ ဘာအလင်းရောင်ကိုမှတော့ မတွေ့ရဘူး။

ဝမ်းနည်းသံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညည်းတွားသံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ရှိုက်နေတာ။ အသံဟာ လိုဏ်ခေါင်းနံရံတွေကို ရိုက်ခတ်ရင်း ပဲ့တင်ထပ်ပြီး လိုဏ်ခေါင်းရဲ့ တခြားတစ်ဖက်က အမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားတယ်။ လူ တစ်ယောက် အမှောင်ထဲမှာ ငိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။

မိုင်းတွင်းမှာ လာပြီး အလုပ်လုပ်တာ ခြောက်ပတ်ကြာတော့ လူ တစ်ယောက် ဖျားတော့တာပဲ။ ငှက်ဖျားပဲ။ တစ်နေ့ နေ့ခင်းဘက် မိုင်းတွင်း အဝင်ဝရဲ့ တခြားဘက်ဆီက သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းထိုင်စားနေကြတုန်း လူက ချမ်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ သိပ်မကြာဘူး၊ မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပဲ သူ့လက်တွေ တုန်လာတယ်။ တုန်လာတာမှ ထမင်းစားတဲ့ တူကိုတောင် မကိုင်နိုင်တော့ဘူး။ ထိုင်နေရာ

က ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ ထရပ်လိုက်ပြီး၊ နေတဲ့ အိမ်ကလေးဆီ ပြန်ပြီး လှဲမယ် လို့ လုပ်တယ်။ လမ်းလျှောက်နိုင်တယ် ဆိုရုံကလေးပဲ။ မျက်လုံးတွေက ဝေနေတယ်။ အိမ်ကလေး အဝရောက်တော့ တံခါးဝ ရပ်ပြီး 'ကျွန်တော် အထဲကို ဝင်ပါရစေ'လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ သစ်ပင်အောက်မှာ ထမင်း ထိုင်စားနေကြတဲ့ လူတွေဆီက ဝါးခနဲ ရယ်သံထွက်လာတယ်။

'ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာတုံး'လို့ မေးသံ ပေါ်လာပြီး 'အဲဒီမှာ ဘယ်သူကမှ မရှိဘဲ'လို့ ပြောသံလည်း ထွက်လာပြန်တယ်။

အဲဒီညက အိမ်ကလေးထဲမှာ မီး ဘယ်လောက်ဖိုထား ဖိုထား၊ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝှမ်းကပ်တွေ ဘယ်လောက် ခြုံပေး ခြုံပေး၊ သူကတော့ ချမ်းတယ်လို့ ပြောနေတုန်းပဲ။

ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ဝိုင်းပြီး အရှည် အကျယ် ဆွေးနွေးကြတယ်။ အကျောက်အကန် ပြောစရာတွေ ပါလာ တယ်။ လူးကို ဘာမျှမပြောပဲ မြစ်ဘက်ကို ခေါ်သွား။ ဟိုကျရင် မြစ်ထဲ ကို ပစ်ချ။ မြစ်ရေက ခဲမတတ် အေးနေလေတော့ လန့်ပြီး အဖျားပျောက် သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒီအကြံတော့ မအောင်မြင်ဘူး။ မှောင်ထဲမှာ မမြင် မစမ်းနဲ့ လူးတစ်ယောက် ရေနစ်သေသွားမှာ စိုးလို့ပဲ။

ယာသမားတစ်ယောက်ကတော့ အိမ်အပြင်ထွက်သွားပြီး မကြာ ခင် သစ်ကိုင်းနှစ်ခု ကိုင်ပြီး ပြန်ဝင်လာတယ်။ တစ်ကိုင်းကတော့ သစ် သော့ပင်လိုဟာမျိုး၊ နောက်တစ်ကိုင်းကတော့ တခြားတစ်ပင်ကလို့ ကျွန် တော့်ကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်တွေက အကိုင်းနဲ့မှ အလုပ်ဖြစ်မယ် တဲ့။ သူက လူးကို ဆွဲထုလိုက်ပြီး ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို ချွတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျောဘက်ကို သူ ယူလာတဲ့ သစ်ကိုင်းနှစ်ခုနဲ့ ရိုက်တော့တာပဲ။

'နာနာ ရိုက်'လို့ တခြားလူတွေက ဘေးက ကြည့်နေကြရင်း ဝိုင်း ပြောကြတယ်။ 'မနာရင် အဖျားက ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး'တဲ့။

တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ရိုက်နေလိုက်တာ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ အသံ ကတော့ လေထဲမှာ တဝီဝီနဲ့ နေတာပဲ။ လူး ကိုယ်မှာတော့ အရှိုးရာတွေ

ထင်လာပေတဲ့လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကတော့ အရိုက်ခံနေရတာ ဘာမျှမဖြစ်သလိုပဲ။ မေ့မြောနေလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ကြည့်ရတာ အိပ်မက် မက်နေသလိုပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ယောက် အရိုက်ခံနေရတယ် ဆိုတာကို ကြည့်နေရတာမျိုး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သိတော့ အတော့်ကို သိချင်နေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဒီကို ပြန်မလာ ခင်တုန်းက တစ်နေ့ မိုင်းတွင်းထဲမှာ လူး ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်တော့် နားထဲမှာ ပြန်ပြီး ကြားလာမိတယ်။ ‘... ဒီကို ရောက်စကတည်းက ငါ့ ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အတွေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီမိုင်းတွင်းထဲမှာ ငါ သေ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ’

လူးကို ရိုက်နေတဲ့ လူခမျာ အတော်မောလာတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်က တစ်လှည့် ဝင်ရိုက်ဖို့ လှမ်းအကူအညီတောင်းတယ်။ ဘယ် သူကမှတော့ ထွက်မလာဘူး။ အလုပ်ကလည်း ပန်းလာကြတာမို့ ကိုယ့် ခုတင်ဆီ ကိုယ် သွားပြီး အိပ်ချင်နေကြပုံ ရကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်း ရောက်လာတော့တာပဲ။ လူးက လည်း ခေါင်းမော့ကြည့်တယ်။ မျက်နှာကတော့ သွေးမရှိသလိုပဲ။ ဖြူ နေတယ်။ နဖူးမှာတော့ ချွေးကို သီးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အားယူ ကြည့်နေရသလိုပဲ။

‘ရိုက်လေကွာ’လို့ သူက ပြောတယ်။ အသံကတော့ ကြားရရုံ၊ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ရယ်။

‘မင်း နားဖို့ မကောင်းဘူးလား’လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ‘မင်းလက်တွေလည်း တုန်နေတယ်။ လက်တွေ ထုံနေသလား’ လို့ ထပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

‘အေး’လို့ သူက ပြန်ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်ကို သူ့မျက်လုံးတွေ အနားကို မ,ပြီး ကြည့်လိုက်ရင်း ‘အေး ... မင်း ပြောသလိုပဲ။ ငါ ချမ်းပြီး တုန်နေတယ်။ သေတော့မယ့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ’လို့ ပြန်ပြော တယ်။

ကျွန်တော့် အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲမှာ စီးကရက်တစ်လိပ် စမ်းလိုက်
မိလို့ မီးညှိပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူက လှမ်းယူလိုက်ပေမဲ့
လက်ကြားထဲက ပြုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကျသွားတယ်။

‘တအားကြီး လေးတယ်ကွာ’လို့ သူက ပြောတယ်။

‘တကယ်ပဲ မင်းကို ငါက ရိုက်ပေးစေချင်တာလား’လို့ ကျွန်တော်
မေးလိုက်မိတယ်။

‘အေး ... နည်းနည်း နွေးလာမယ် ထင်တယ်’

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကို မရိုက်သေးခင် အောက်ကျသွားတဲ့ စီးကရက်
ကို ကောက်ပြီး သူ့ကို အားရအောင် ဖွာခိုင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့
ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အသာ ကုန်းပြီး စီးကရက်ကို
ကောက်လိုက်မိတယ်။ စီးကရက်မှာ မီးရှိနေသေးတယ်။ ကုန်းပြီး ကောက်
လိုက်တုန်း ခုတင်အောက်ဘက်ဆီမှာ ဖြူတူတူကလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်
ရမိတယ်။ စာအိတ်ကလေး တစ်အိတ်ပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ကောက်လိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ လူးကို
လိပ်မှုထားတာ။ ဖွင့်မဖတ်ရသေးဘူး။ ဘယ်က လာတာလဲ ဆိုတာကို
အိမ်ထဲက လူတွေကို မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ တွေ့တာ
လို့ တစ်ယောက်က ဖြေတယ်။ မနက်ဆီက ကျောက်မီးသွေး လာဝယ်တဲ့
သူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ယူလာတယ် ထင်တယ်လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ စာက ခဲတံနဲ့ ရေး
ထားတာ။ ပီပီပြင်ပြင် မရှိဘူး။ ညီညီညာညာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိန်း
ကလေး လက်ရေးသီတယ် ဆိုတာမျိုး။ ကလေးတစ်ယောက် ရေးသလို
ရိုးသားမှု အရင်းခံလည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လူးကို ဖတ်ပြ
လိုက်တယ်။

ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြောတဲ့ လူး

ကျွန်မ လက်ရေးကို ကြည့်ပြီးတော့ မရယ်နဲ့နော်။ ရှင့်လို
ကျွန်မက အလယ်တန်းကျောင်း တက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်

သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အနီးဆုံးကျောင်းက ယုံဂျင်းမှာ။ တောင်ပေါ်ကနေဆို နှစ်ရက်လောက် သွားရတာ။ အဖေက သင်ပေးလို့ စာရေး၊ စာဖတ် ကျွန်မ တတ်တာ။ မူလတန်း ပညာရေးလောက် တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ရှင့်အနေနဲ့ သဘောထားနိုင်ပါတယ်။

မကြာခင်ကပဲ ကြားရတယ်။ ရှင်နဲ့ ရှင့်သူငယ်ချင်းဟာ ရုပ်ရှင်အကြောင်း အပြောကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာ။ ကျွန်မလည်း ရွာလူကြီးကို သွားတွေ့တယ်။ မိုင်းတွင်းမှာ ရှင်တို့ သူ့ကိုယ်စား အလုပ်လုပ်ဖို့ ယာသမားနှစ်ယောက် လွှတ်ပေးဖို့ ပြောတော့ သူက သဘောတူတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ရွာ လာပြီး ရုပ်ရှင် အကြောင်း ပြောပြပါ။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မိုင်းတွင်းဆီ လာပြော မယ်လို့ပဲ။ အဲဒီမှာ ယောက်ျားတွေဟာ အရှက်လုံရုံကလေး ဝတ်ကြတာလို့လည်း ကြားတယ်။ မိန်းကလေးတွေ မသွားရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတဲ့နေရာလည်း ဖြစ်လို့ မလာတော့တာ။

မိုင်းတွင်းအကြောင်း တွေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရှင့်ရဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးမိတယ်။ ရှင်တို့ ဒီကို လာမယ်လို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ရှင်တို့ နှစ်ရက် ခွင့်ရကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီ နှစ်ရက်မှာတော့ ရှင်တို့အသက်အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး ထင်တယ်။

မကြာခင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ရှင့်သူငယ်ချင်း တယော သမားကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။

အပ်ချုပ်သမကလေး

၀၈၊ ၀၇၊ ၁၉၇၂။

စာကြွင်း - ခုပဲ ရယ်စရာကလေးတစ်ခု သတိရလို့။ ရှင် လာသွားပြီးကတည်းက ခြေမကြီးထက် ကပ်လျက် ခြေချောင်းကလေးက ပိုရှည်တဲ့လူတွေ အများကြီး ကျွန်မ တွေ့တယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မလို။ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ ဒါပေတဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘဝပေးပဲပေါ့။

mgyoe.com

* * *

‘ပန်းသည်မလေး’ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးလိုက်ကြတယ်။

ခုထိတော့ ယုံဂျင်းက ဘတ်စကက်ဘောကွင်းထဲမှာ ပြတဲ ရုပ်ရှင်ကား သုံးကား ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီအထဲ မြောက်ကိုရီးယားက ရုပ်ရှင်ကားဟာ အတော့်ကို လူကြိုက်များတယ်။ ဇာတ်ကောင်က ပန်းသည်မကလေးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာတော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပြီးပြီ။ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြလို့ ပြီးတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြားခဲ့ရသလို ဝေဒနာ ပါတဲ့ အသံ၊ ခံစားချက်ရှိတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်က ‘ရိုးသားတဲ့ နှလုံးဟာ ကျောက်တုံးကိုတောင် ပန်းပွင့်လာစေနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ပြောကြစမ်းပါ။ ဒီပန်းသည်မကလေးရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ရိုးသားမှုများ မရှိဘူးလား ဆိုတာ ...’။ အဲဒီ အပြောဟာ ရုပ်ရှင်ပြတုန်းက ပြောတာမျိုးပဲ။ ပရိသတ်တွေ မျက်ရည်ကျရော။ သွေးစက်ကလေး သုံးစက် ရှိနေတဲ့ ကျေးရွာလူကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲကတောင် မျက်ရည် စီးထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်။

လူးခမျာ နေထိုင်မကောင်းသေးပေတဲ့ အပ်ချုပ်သမကလေးတို့ ရွာကိုတော့ သွားနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ ခရီးစခဲ့ကြပေတဲ့ လမ်းမှာ ငှက်ဖျားက ပေါ်လာပြန်ရော။

နေသာလိုက်တာ ထိန်ထိန်တောက်နေပေတဲ့ သူက ချမ်းသတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း သစ်ရွက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေ စုပြီး မီးဖိုလိုက်တယ်။ သူ့ကို မီးဖိုနံ့ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ နွေးမလာဘဲ ချမ်းနေတုန်းပဲ တဲ့။

‘ဆက်သွားရအောင်ကွာ’လို့ သူက ပြောပြီး ကြိုးစားလျှောက်နေတယ်။ (သူ့မေးဖျားကတော့ တုန်နေလို့ သွားချင်း ရိုက်နေတယ်)

လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ တောင်ကျချောင်း စီးသံတို့၊ မျောက်အော်သံတို့၊ တခြား တောရိုင်းကောင်တွေရဲ့ အသံဗလံတွေကို ကြားနေခဲ့ရတယ်။ လူးကတော့ တအားကြီး ချမ်းတက်လာလိုက်၊ တအားကြီး

ပူလာလိုက်နဲ့။ လျှောက်နေရင်း တောင်စောင်း အဖျားဘက်ဆီ ရောက်ပြီး ခြေကွဲသွားတတ်သေးတယ်။ တောင်စွန်းက ကျောက်တုံးတွေ ပြုတ်ကျ ပြီး ဖုန်တွေ ထသွားတယ်။ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေရဲ့အသံကို အကြာကြီး ကြားနေလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်လာ တဲ့ အခါမတော့ အဖျားကျလာတဲ့အထိ ခဏနားဖို့ သူ့ကို ပြောရသေး တယ်။

အပ်ချုပ်သမကလေးတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ သူ့အဖေကြီး ခရီး သွားနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ သတင်းကောင်းပဲပေါ့။ ပထမအကြိမ် တုန်းကလိုပဲ၊ ခွေးအမည်း ပြေးထွက်လာတယ်။ ဟောင်တော့ မဟောင် တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်တွေကို လာပြီး အနံ့ခံတယ်။

လူး မျက်နှာကတော့ ရဲနေတယ်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် ဗလုံးဗထွေး တွေ ပြောနေတယ်။ သူ့ရောဂါအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အပ်ချုပ်သမ ကလေးခမျာ လန့်သွားရှာတယ်။ ပါးစပ်ပြော ရုပ်ရှင်ပြပွဲကို မလုပ်သေး ဘဲ လူးကို ခြင်ထောင်ဖြူဖြူ ထောင်ထားတဲ့ သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ် မှာ အိပ်ခိုင်းထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ကျစ်ဆံမြီး ရှည်ရှည်ကလေးကို စုပြီး ဆံထုံး ထုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ ပန်းရောင်ဖိနပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ကို ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးထွက်သွားရော။

‘ရှင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလား။ ဒီရောဂါအတွက် ဆေးနည်း ကျွန်မ သိ တယ်’လို့ လှမ်းပြောတယ်။

ဆေးပင်ကတော့ တွေ့နေကျ အပင်မျိုးပဲ။ ရွာအစပ်နားက ကျောက် နှုတ်ခမ်းမှာ ပေါက်တယ်။ ချုံပုတ်ကလေးတွေလို ပေါက်တဲ့ အပင်မျိုးပဲ။ အပွင့်ကလေးတွေက ပန်းရောင်တောက်တောက်။ ချောင်းရေထဲမှာ ပန်း ပွင့်လေးတွေက ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ပေါ်နေတယ်။ အရွက်တွေကတော့ ဘဲခြေထောက်မျိုး။ အရွက်က ဆေးဖက်ဝင်ပုံ ရတယ်။ အပ်ချုပ်သမ ကလေးက အများကြီး ခူးတယ်။

ကျွန်တော်က ဘာရွက်လဲလို့ မေးတော့ သူက သူတို့အရပ်က ခေါ်တဲ့ နာမည် ပြောပြတယ်။

နောက်တော့ ကြိတ်ဆုံထဲ ထည့်ပြီး ကြိတ်။ အဲဒီ အစိမ်းရောင် အရည် ခပ်ပျစ်ပျစ်ကို လူးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ လိမ်းပေး လိုက်တယ်။ လူးက အဖျားတက်နေပေတဲ့ ချက်ချင်းလိုပဲ သတိပြန်ဝင် လာပုံ ရတယ်။ အပ်ချုပ်သမကလေး ဆေးလိမ်းပေးတာကို လက်ခံနေ တယ်။ ဆေးလိမ်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအပေါ်ကို အဝတ်စတစ်ခုနဲ့ ပတ်တီးလို စည်းထားလိုက်သေးတယ်။

ညနေစောင်းလောက်မှာတော့ လူးတစ်ယောက် အသက်ရှူတာ ငြိမ်လာပြီး ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။

‘ရှင် အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ ယုံသလား’လို့ အပ်ချုပ်သမကလေးက မရဲတရဲ မေးတယ်။

‘ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလဲ’

‘လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းပြလို့ မရနိုင်တာတွေ’

‘ယုံတဲ့အခါလည်း ယုံပါတယ်။ မယုံတာတွေလည်း ရှိတယ်’

‘ရှင် ဖြေပုံက ကျွန်မကပဲ တစ်ခုခု အပြစ်ဖို့တော့မယ်လို့ပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ယုံမယ်ဆိုရင် လုံးလုံးကြီး ပစ်ပြီး မယုံ နိုင်ဘူး။ အားလုံးကို မယုံဘူးရယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ’

အဲဒီတော့မှ အပ်ချုပ်သမကလေး ဘဝင်ကျသွားပုံ ရတယ်။ အိပ် ပျော်နေတဲ့ လူးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ‘လူး အဖေက ဘာ လဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား’လို့ မေးတယ်။

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ နာမည်ကြီး သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး ဆိုတာတော့ သိတယ်’

‘သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတာက ဘာလဲ’

‘သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မသိဘူးလား။

သွားနဲ့ပတ်သက်လို့ ကုသပေးတဲ့လူပေါ့’

‘တကယ်ပဲလား။ လူတွေ ပြောနေကြတဲ့ သွားထဲကို ဝင်ပြီး ကိုက်

အောင် လုပ်တဲ့ ပိုးတွေကို သတ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးလား'

'ဟုတ်တယ်'လို့ ဖြေရင်း ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်။ 'ခင်ဗျားကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြန်ပြီး ပြော မပြောဘူး'လို့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

'မပြောဘူးလို့ ကျွန်မ ကျိန်ပါတယ်'

'သူ့အဖေက ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်ရဲ့ သွားထဲက ပိုးတွေ သတ်ပေးလိုက် တဲ့ လူပဲ'လို့ ကျွန်တော်က အသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

အပ်ချုပ်သမကလေးက အတော်ကလေး ကြာအောင် ဘာမျှ ပြန် မပြောဘူး။ ငြိမ်နေတယ်။ ပြီးမှ 'တကယ်လို့ ဒီကနေ့ ညနေမှာများ အထက်လမ်း ဆရာမကြီးတွေကို ကျွန်မ ပင့်ကြည့်လို့ရရင် ပင့်ပြီး ရှင့် သူငယ်ချင်း အိပ်နေတဲ့ဆီမှာ အပ ထုတ်ခိုင်းချင်တယ်။ ရှင် ဘာပြော ချင်သလဲ'လို့ မေးတယ်။

အဲဒီညဘက် ရောက်တော့ အဘွားကြီးအိုကြီး လေးယောက် ရောက် လာတယ်။ တခြားရွာ သုံးရွာဆီက လာတာလို့ သိရတယ်။ အမည်းနဲ့ အပြာ သင်တိုင်းအရှည်ကြီးတွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ ခေါင်းမှာ ပန်းပန် ထားကြပြီး၊ လက်မှာ ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ အဘွားကြီး လေးယောက်ဟာ လူး အိပ်နေတဲ့ ခုတင်ထောင့်တစ်ခုစီမှာ ထိုင်လိုက်ကြရင်း ခြင်ထောင်ထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ လူးကို စိုက်ကြည့်နေကြ တယ်။ အဘွားကြီးတွေက အတော့်ကို အကျည်းတန်တာ။ ဘယ်သူက အကျည်းအတန်ဆုံးလဲ ဆိုတာတောင် ပြောဖို့ ခက်လိမ့်မယ်။ မကောင်း ဆိုးဝါးကတော့ သူတို့ကို မြင်တာနဲ့ လန့်ပြေးမယ့်ပုံပဲ။

သူတို့အထဲက အတော့်ကို ရွတ်တွဲနေတဲ့ အဘွားကြီးကတော့ လက်ထဲမှာ လေးနဲ့ မြား ကိုင်ထားတယ်။

'မင်း သူငယ်ချင်းကို လာပြီး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မိုင်းတွင်းထဲက မကောင်းဆိုးဝါးဟာ ဒီညတော့ဖြင့် လာရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ အာမ ခံတယ်။ ငါ့လေးကိုင်းက တိဘက်ပြည်က လာတာ။ မြားရဲ့ထိပ်က ငွေ သားနဲ့ လုပ်ထားတာ။ မြားကို ပစ်လိုက်ရင် မြားက လေထဲမှာ ပလွေများ

မူတ်လိုက်သလို မြည်ပြီး ထွက်သွားတာ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဘယ်
လောက်ပဲ အင်အားကြီးကြီး သင်းတို့ ရင်ကို တည့်တည့်မှန်တာချည်းပဲ
လို့ ပြောတယ်။

အဘွားကြီးတွေ ရောက်တဲ့အချိန်က အတော်ညဉ့်နက်နေပြီ။ အို
လည်း အိုကြလှပြီမို့ သိပ်ကြာကြာ မခံကြဘူး။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သမ်းလာကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဧည့်ခံထားပေတဲ့
မကြာခင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငိုက်လာကြတယ်။ လေးနဲ့ မြား
ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးကတော့ လေးနဲ့ မြားကို ခုတင်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်
သွားပါလေရော။

‘နှိုးလိုက်လေ’လို့ အပ်ချုပ်သမကလေးက ပြောတယ်။ ‘ရုပ်ရှင်
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခု ပြောပြလိုက် ...’လို့ ထပ်ပြောတယ်။

‘ဘာ ရုပ်ရှင်လဲ’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး။ အိပ်ပျော်မသွားအောင်လို့ ...’လို့
သူက ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ဖြေဖျော်မှုတစ်ခု
လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဖျားရှိန်နဲ့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း အိပ်ပျော်နေတဲ့ တောင်ရိုးပေါ်က လူသူအရောက်အပေါက်
နည်းတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ။ ဆီမီးခွက်ရဲ့ လုပ်လီလုပ်လဲ့ မီးရောင်
အောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ချောချောလှလှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
အိုမင်းရွတ်တွနေတဲ့ အဘွားကြီး လေးယောက်ကို မြောက်ကိုရီးယား ရုပ်
ရှင်ကား တစ်ကား ပြောပြခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်
ပြောတာပဲ။ ဒီတော့ နားထောင်နေတဲ့ လူတွေဟာ မကြာခင်ပဲ ပန်းသည်မ
ကလေးရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို ခံလာကြရတယ်။ ဟိုမေး ဒီမေး လုပ်လာကြ
တယ်။ ကျွန်တော်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေလေ၊ သူတို့ အိပ်ချင်စိတ်
နည်းလာလေပေါ့။

ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားပြီး ပြောပြော၊ လူး ပြောတာနဲ့တော့ မတူဘူး။

လူးက မွေးရာပါ စကားပြောကောင်းတဲ့ လူမျိုး။ ကွာတော့ ကွာတယ်။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ ပန်းသည်မကလေး ဒုက္ခတွေအပိုင်း ရောက်လာတယ်။ ကောင်မလေးခမျာ ကြိုးစားပြီး ငွေရှာ။ ငွေရတာနဲ့ ဆေးရုံကို ပြေး။ ဟိုရောက်တာနဲ့ အမေက ဆုံးနှင့်ပြီ။ အမေက မသေခင် နောက်ဆုံး သူ့သမီးကို တ။ ရုပ်ရှင်ကတော့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးကားမျိုး။ ဒါပေတဲ့ အမေ ဆုံးတဲ့ အခန်းဟာ အကောင်းဆုံး အခန်းကိုး။ အဲဒီနေရာ ရောက်ရင် ရုပ်ရှင်ပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ပါးစပ်ပြော ရုပ်ရှင်ကိုပဲ နားထောင် နားထောင်၊ ပရိသတ် မျက်ရည်ကျရတော့တာပဲ။ ဒီအဘွားကြီး လေးယောက်ကျတော့ အဲဒီပရိသတ်မျိုးထဲမှာ ပါပုံ မပေါ်ဘူး။ ဘာမျက်ရည်မှ မကျဘူး။

ကျွန်တော်လည်း အတော်ကလေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပန်းသည်မကလေးရဲ့ ဒုက္ခကို ဖော်တာပဲ။ အဘွားကြီး လေးယောက်ဆီက ဘာမျက်ရည်မှ ထွက်မလာဘူး။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် ခြင်ထောင်ထဲက အသံထွက်လာတယ်။ ဟိုး ... ရေတွင်းနက်နက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံမျိုး။

လူးရဲ့အသံ။

‘ရိုးသားတဲ့ နှလုံးဟာ ကျောက်တုံးကိုတောင် ပန်းပွင့်လာစေနိုင်တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ပြောကြစမ်းပါ။ ဒီ ပန်းသည်မကလေးရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ရိုးသားမှုများ မရှိဘူးလား ဆိုတာ ...’

ကျွန်တော်ကတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဇာတ်လမ်း မဆုံးခင် လူးက ပြောချလိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ လူး တစ်ယောက် နိုးလာလို့ပဲ။ ပိုပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး အံ့ဩမိရတာက ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘွားကြီး လေးယောက် မျက်ရည်တွေ ကျနေလို့။ မျက်ရည်တွေက သူတို့ပါးပေါ်မှာ အားရပါးရ စီးကျနေတော့တာပဲ။

အဲဒါ လူးရဲ့ အရည်အချင်းပဲ။ သူ့အသံနဲ့ ပရိသတ်ကို ထိန်းနိုင်တယ်။ ခုလို ငှက်ဖျားဒဏ် ခံနေရတာတောင် နားထောင်နေတဲ့ သူတွေ အပေါ် အသံနဲ့ ဩဇာညောင်းတာကိုသာ ကြည့်။

ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောနေလိုက်တယ်။